MILLENNIUM NOVELLA

ROXANA BRÎNCEANU

NUANȚE DE ÎNTUNERIC

NUANȚE DE ÎNTUNERIC

Redactor: Horia Nicola Ursu
Tehnoredactor: Ona Frantz

Ilustrația copertei: Adrian Stroescu

MILLENNIUM BOOKS
Str. General Victor Popescu Nr. 7, 440021 Satu Mare
tel. 0371-388260
www.millenniumbooks.ro

Roxana Brînceanu

NUANȚE DE ÎNTUNERIC

MILLENNIUM BOOKS
2014

NOVELLA
Serie coordonată de Horia Nicola Ursu

NUANȚE DE ÎNTUNERIC
Copyright © 2014, Roxana Brînceanu

Reproducerea integrală sau parțială a conținutului acestui volum fără consimțământul scris al editorului contravine Legii dreptului de autor şi se pedepseşte conform legislației în vigoare. Pentru această ediție, toate drepturile aparţin Millennium Books.

Tim stă cu fața lipită de geam şi priveşte cerul. Nu se satură să-l privească. În fiecare noapte petrece ore în şir urmărind parada colorată pe fundalul negru. O roată imensă de luminițe turcoaz. În urma ei o formă ovală, liliachie. Spre dimineață, aripile luminoase. Lui Tim îi e frică să iasă singur noaptea, sau dimineața prea devreme, dar dacă ar ieşi din capsula lui la momentul potrivit ar vedea cum aripile încep să reflecte razele soarelui, devenind din argintiul palid o întindere de aur topit, iar apoi cum aurul fierbinte se împrăştie, stingîndu-se în cele din urmă în lumina zilei. Dar aripile strălucitoare ies din raza lui vizuală înainte de a se întîmpla toate astea, cînd porțiunea de cer pe care el o poate vedea abia dacă începe să se transforme din negru în albastru-închis.

El şi Camargue stau de cîteva zile în motelul de la marginea oraşului, într-o sală comună cu douăzeci de capsule separate prin storuri izolatoare. Capsula lui Tim e lipită de peretele exterior şi are un hublou prin care poate vedea cerul. I-a cedat-o un epsilon

trist, drept mulțumire pentru că îi ascultase cîntecele. Cîntecele unui epsilon sunt plictisitoare, dar lui Tim îi plac și le ascultă cu plăcere, deși sunt multe lucruri în ele pe care nu le înțelege. Oricum, el nu înțelege prea multe lucruri din lume. Știe însă cînd cineva e trist, așa cum era acel epsilon. Și oamenii sunt triști uneori. Sau veseli. Sau își fac griji. Oamenii își fac foarte multe griji, epsilonii sunt mai degrabă melancolici. Așa crede Tim, pentru că tristețea puținilor epsiloni pe care i-a întîlnit era mai mult melancolie.

Camargue caută de lucru. La Cap Control se găsește oricînd ceva de muncă, așa se spune. E punctul strategic din care pleacă majoritatea navelor Restauratoare, un nod comercial, un șantier imens. Desigur că se găsește de lucru, probabil Cam a avut ghinion. Doar Cam e un băiat deștept, știe multe lucruri. Nu ca Tim. Cam l-a luat cu el la Cap Control, să-și facă un rost, sau să vadă lumea, sau ceva de genul ăsta. Acolo vin exploratorii, aventurierii, comercianții, căutătorii de șanse, și mai ales acolo vin Restauratorii. Și asta e minunat, pentru că el, Tim, nu a văzut niciodată Restauratori. Nici în cele cîteva zile petrecute în motel nu i-a văzut, dar sigur o să-i vadă, doar n-o să rămînă veșnic închis în acea capsulă, ascultînd cîntece epsilone plictisitoare și povești umane chiar și mai plictisitoare. Iar Cam o să găsească de lucru, poate chiar pe o navă a Restauratorilor. O să-l ia cu el.

Roata cea mare este stația orbitală la care se opresc majoritatea cargourilor coloniștilor. Pare un

disc turcoaz, dar dacă te uiți mai bine – așa cum face Tim de cîteva nopți – poți distinge cercul exterior rotindu-se lent, și butucul de o nuanță mai întunecată, și luminile clipind. Acolo se încarcă liniile de reformare în calele navelor închiriate. Acolo, printre luminile albastre și verzi, stau coloniștii Restauratori. Acolo ar vrea Tim să meargă.

Ovalul liliachiu, mai mic, este portul comercial. Iar aripile reflectorizante sunt ale unei uzine. Suprafața planetei e și ea întrețesută de fabrici, șantiere, orașe și ferme. Oriunde se poate găsi de lucru pentru Camargue și Tim. Dar adevărata bijuterie e acolo sus, clipind discret. Docurile Restauratorilor.

— ...bracă-te, puștiule, avem de lucru!

Tresare. De după storul pliat cît să poată băga capul, Cam se hlizește la el. De lucru? La...

— La docuri? scapă Tim întrebarea.

— Nu, prostuțule. La munca de jos. Li s-au defectat unora motoarele.

Cam numește „motor" orice obiect relativ voluminos care include tehnologie, așa că Tim e de multe ori confuz. Dar Cam se pricepe la motoare. Oooo da! În mîinile lui toate bucățile de metal prind viață. I-a și spus-o de cîteva ori, iar Cam nu l-a contrazis, a rîs numai ciufulindu-i părul, sau bătîndu-l pe umeri.

Își pune repede hanoracul și îl urmează pe fratele lui afară din capsulă, afară din motel, în agitația orașului.

* * *

Traversează periferia mergînd pe jos, bucurîndu-se de peisajul urban. Totul e colorat, zgomotos, plin de viață. Chiar și la marginea universului locuit, oamenii fac ceea ce au făcut întotdeauna: muncă, distracție, comerț, artă. Fapte bune și fapte rele. Cerere și ofertă, sau pur și simplu amuzament. Viața își continuă mersul înainte.

— Ce trebuie să facem?

— O să-ți explic cînd ajungem, puștiule. Eu o să repar... ceva. Și o să testăm împreună ca să vedem dacă am reparat bine.

Lui Tim răspunsul nu i se pare mulțumitor, dar tace. Cam nu ar face niciodată un lucru rău, așa crede el.

Cumpără cîte o gustare de la un vînzător ambulant și merg împreună ciugulind din cutii, făcîndu-și semne ștrengărești și strîmbîndu-se în suprafețele reflectorizante ale clădirilor. Probabil slujba nu e atît de urgentă, căci Cam face un ocol serios, apropiindu-se de partea centrală a orașului, și nu se grăbește deloc.

Se opresc în fața unei construcții înalte, înconjurată de forțele de ordine, în jurul căreia plutesc lozinci. E vechea luptă dintre Rezistență și Restaurare, dintre cei care susțin reformarea planetelor lipsite de viață, transformarea lor în noi spații locuibile, și cei care consideră acest lucru periculos, greșit, o blasfemie chiar. Grupuri de oameni stau

adunați în jurul promotorilor pro și contra, plătindu-și sloganurile și strigînd uneori unii către ceilalți. Tim ar vrea și el o lozincă pro-Restaurare, dar nu are cu ce plăti și în plus toată lumea l-a avertizat mereu să se ferească de politică, așa că tace și trece mai departe, sperînd în sinea lui ca dacă vreodată s-ar îmbarca pe un cargou cu Restauratori să nu aibă de-a face cu teroriștii din Rezistență.

Traversează centrul și ajung într-o zonă industrială, prin care Camargue se orientează fără să se folosească aproape deloc de hartă, și se opresc la intrarea unei clădiri scunde în spatele căreia se întind niște hale imense, cenușii și neutre, pe care nu se afișează nici o firmă și nici un mesaj publicitar, social ori de alt fel. Tim îl interoghează din priviri pe fratele său.

— E o fabrică de scutere, zice Cam și își anunță prezența.

Ușile se deschid și platforma autorecepționerului îi preia rapid, purtîndu-i printr-un labirint de coridoare și rampe pînă undeva. Tim bănuiește că ar fi în afara clădirii de la intrare, cam pe la marginea unei hale. Coboară într-un birou provizoriu unde o femeie grasă, cu păr alb tuns perie, scanează permisul de muncă al lui Camargue, apoi se întoarce către Tim și-l privește lung, evaluator.

— Primești ajutor social... E frumos din partea ta că vrei să lucrezi. Fratele tău ți-a explicat ce este o slujbă temporară?

Nu sunt retardat, ar vrea Tim să-i strige în față. Răspunde în schimb, calm şi politicos, aşa cum a fost învățat:

— Ştiu în ce constă un angajament ocazional sau un serviciu *part-time*. Am mai lucrat pe bază de contracte cu termen limitat. Puteți consulta fişa mea socială.

Femeia surîde stînjenită. Cu siguranță i-a consultat fişa socială şi ştie ce e capabil să facă şi ce nu, însă stigmatul ajutorului social o împiedică să-l evalueze corect. Camargue se foieşte nerăbdător. Momentul penibil se încheie cînd un angajat în salopetă de lucru îi ia în primire, eliberîndu-i din biroul provizoriu şi turnînd în urechile lui Camargue o serie de termeni tehnici pe care acesta îi ascultă atent, punctînd din cînd în cînd cu observații şi întrebări suplimentare.

Apoi se opresc în fața unui alt birou, mult mai mare, în care o fetiță cu piele ciocolatie se joacă la un computer grafic. Proiecțiile împînzesc pereții şi aerul, de-a valma, culoare peste culoare, formă peste formă, concept peste concept, dar ea nu pare să se supere de suprapunerile nepotrivite. Le poate urmări pe fiecare în parte, îşi dă seama Tim, plin de admirație. Fetița are undeva la jumătate din vîrsta lui biologică, adică e un copil din toate punctele de vedere, dar este capabilă să creeze proiecte complexe şi le poate analiza separat.

Zîmbetul ei îi împrăştie tristețea incipientă.

— Lalé, el e Tim, spune angajatul. O să te ajute cu detaliile.

Ea schițează o înclinare undeva între salutul uman şi cel epsilon. Tim ar vrea să-i strîngă mîna, dar se opreşte şi se limitează la un simplu semn din cap. Cam îi atinge discret umărul.

— Dacă o să am nevoie de ajutorul tău o să vin eu să te iau. Lalé o să-ți arate ce ai de făcut. O să lucrezi cu ea. Dar o să am şi eu nevoie de tine...

Pare neliniştit, însă în fața celor doi colegi ocazionali îşi stăpîneşte nervozitatea.

— O să te descurci, zice în cele din urmă Cam şi pleacă împreună cu bărbatul în salopetă undeva în adîncurile halelor industriale.

Tim încearcă să-l urmărească un timp cu privirea, apoi se întoarce către Lalé, care continuă să-i zîmbească de parcă sosirea lui ar fi o binecuvîntare pentru ea. Iar lui i se pare că e minunat ca cineva să creadă asta, să creadă cu adevărat, adică nu doar hai să ne prefacem că ne e bine împreună, ci chiar am nevoie de ajutorul tău. Ar vrea să creadă că Lalé are nevoie de ajutorul lui, deşi, aşa mică cum e, e clar că ştie mai multe şi face lucruri mai complicate decît ar putea face el.

— Ce sînt astea? întreabă Tim indicînd vag spre proiecțiile suprapuse.

— Încerc să creez expuneri continuu personalizate pentru fiecare produs creat, dar ele tot tind să rămînă fixate în tiparul inițial. Adică, vezi tu, cînd

cumperi un scuter la mîna a doua sau mai vechi, sau cînd îl închiriezi sau îl reciclezi... ai vrea să fie al tău, nu să citeşti pe el caracteristicile unui fraier de bani gata, fiul vreunui ticălos de corporatist care l-a cumpărat primul, nu-i aşa?

Continuă cu explicaţiile, limbajul ei devenind din ce în ce mai liber şi mai colorat, iar Tim începe încet-încet să-şi dea seama cum stau lucrurile. Răbdarea şi meticulozitatea lui ar putea fi o completare potrivită pentru imaginaţia şi impetuozitatea fetei, ar putea s-o ajute, aşa că se pune pe treabă. Lalé îl îndrumă ca şi cum ea ar fi educatorul şi el copilul, dar nu e nimic, lui Tim îi place de Lalé şi lucrurile merg bine. Din cînd în cînd se gîndeşte la Cam, ce face el în atelierul lui, dacă şi pentru el e la fel, dacă se înţelege cu colegii. Dar Cam se înţelege întotdeauna cu ceilalţi, pentru el e mai uşor, el înţelege mult mai repede totul şi ştie să repare „motoare".

— Ştii să dansezi? îl întreabă la un moment dat Lalé, în mijlocul unei expuneri împănate cu termeni tehnici şi cuvinte obscene.

Tim cască ochii fără vreun răspuns evident la îndemînă.

— Ai dansat vreodată cu o persoană necunoscută, în întuneric? Chiar dacă ştii paşii, regulile, totul merge aiurea. Uneori te potriveşti, alteori nu, dar de cele mai multe ori nu. Şi asta dacă respectiva persoană necunoscută are idee de noţiunea de dans. Dacă nu...

Fata schițează o rotație de balet, fluturînd apatic din mîini, apoi se oprește, tristă.

— E greu să concepi un dans pentru cineva care nu știe ce e dansul. Uneori mă gîndesc că tot ceea ce eu consider a fi artă e în realitate o pierdere de vreme.

— Nu-i adevărat, încearcă Tim s-o consoleze timid, privind suprapunerile de proiecte pe care nici el, care știe ce e dansul, nu le înțelege pe deplin.

Dar Lalé abandonează subiectul și revine la muncă. Tim continuă să se întrebe cum e cînd dansezi în întuneric, dar ideea alunecă, rebelă, și renunță și el, absorbit încetul cu încetul de problemele practice ale prezentului.

* * *

Timpul trece fără să-și dea seama. Creează, se joacă, mănîncă împreună cu Lalé, de cîteva ori Cam vine să-l vadă și să-l întrebe dacă totul e în regulă, este, și pentru Cam e totul în regulă, o dată îl ia de lîngă Lalé și fac un tur al halelor pe scutere, pentru testare cică, dar Tim observă că ei sunt singurii care se plimbă de capul lor pe deasupra atelierelor. Dar poate că asta e ceva în legătură cu munca lui Cam, sau poate statutul lui de asistat social îi face pe oamenii de ordine să închidă ochii la escapadele lor. În general, atmosfera e destul de relaxată în fabrică.

Cîteva zile la rînd programul lor e același. Numai că noaptea nu mai privește atît de mult la luminile de pe cer, fiindcă trebuie să se trezească devreme.

Aşteaptă doar să arunce o privire marii roţi turcoaz, apoi adoarme liniştit. Începe să se împrieteneascǎ cu Lalé. O întreabă despre Restauratori. Ea spune că a întîlnit o singură dată un grup, dar nu a reuşit să creeze nimic pentru ei. Erau simpatici, unul dintre ei a lăsat-o să i se urce în spate, „eram mult mai mică pe atunci, înţelegi", deşi nici acum nu e prea mare, desigur că nu i s-ar mai urca nici unuia pe umeri dar i-ar plăcea ca ei să mai vină pe la ea să-i ceară proiecţii. Poate că acum s-ar descurca. Nu adaugă „cu ajutorul tău".

Apoi, într-o zi, Cam vine să-l ia la o plimbare în jurul halelor. De data asta, îi explică el, vor trebui să testeze un container. Adică un vagon plin cu scutere complet asamblate, pe care să-l ridice deasupra fabricii, să facă un ocol complet în condiţii speciale de deplasare şi după aceea să revină în atelier. Lui Tim nu-i e prea clar ce înseamnă „condiţii speciale", dar se bucură de o schimbare, mai ales că Lalé e supărată încă de dimineaţă şi munca nu prea merge.

Îl urmează pe Camargue prin labirintul fabricii pînă la capătul liniilor de fabricaţie, unde scuterele frumos împachetate sunt aşezate în containerele distribuitorilor.

— Vezi, zice Cam arătînd spre una dintre echipe, băieţii ăia doi de colo controlează comenzile speciale. Adică dacă scuterele cu desenele lui Lalé ajung la destinaţia corectă.

Tim ştie de la Lalé că toate scuterele au un design exterior adaptabil proprietarului, dar cele care sînt comenzi speciale nu trec prin mîinile ei ci ale unor artişti – o spusese fără regret, ba chiar dimpotrivă, i se păruse lui, fiindcă ea îşi dorea cîte un model pentru fiecare, nu doar pentru cei capabili de comenzi speciale. Lalé regreta doar că nu putuse crea modele pentru Restauratori.

— Toate au desene adaptabile, se simte dator să-i spună lui Cam, dar fratele lui o ia înainte şi nu-l mai aude.

Trec pe lîngă mai multe containere deja sigilate care îşi aşteaptă rîndul la expediere. Cam se opreşte în dreptul unuia încărcat pe jumătate, face semn unuia dintre paznici, discută cu el. Bărbatul aprobă, apoi refuză, apoi îi cere permisul, îl verifică, întreabă ceva prin telefon, verifică din nou permisul, în cele din urmă aprobă definitiv. Tim şi Cam aşteaptă umplerea vagonului. Cu elitrele pliate, în ambalajul spongios protector, se aşează uşor în alveole şi, după ce banda transportoare se opreşte, o tînără cu părul de un roşu aprins trage storul peste încărcătură, fără să pună sigiliul. Cam îi atinge mîna în treacăt, ea îi zîmbeşte aproape insesizabil. Paznicul le face semn de liberă trecere.

Se urcă în cabină. Camargue porneşte motoarele şi se înalță prudent, urmează un timp coridorul normal, după care țîşneşte brusc în sus, deasupra

traficului şi a structurilor halelor. Inerţia îl striveşte pe Tim în scaun prinzîndu-l fără aer, şi el icneşte supărat:

— Ce mama purecilor te-a apucat?

Cam rîde.

— Aha, după cîteva zile alături de drăcuşorul ăla mic ţi s-a extins vocabularul! Motorul ăsta a dat rateuri data trecută, aşa că vreau să văd cum reacţionează la manevre bruşte. Nu vrem să păţească ceva preţioasa încărcătură, nu-i aşa?

— Păi… înăuntru e chiar încărcătură. Adică, e pe bune, nu? Nu e lest.

— E chiar încărcătură, puştiule, aprobă Cam şi smuceşte spre dreapta, dar de data asta Tim e pregătit şi nu se loveşte de nimic. Începe chiar să-i placă zborul în viteză, cu viraje strînse şi ocoliri riscante. Fratele lui e un pilot bun.

Văzută din aer, fabrica arată impresionant, dar acum s-au ridicat mai sus ca oricînd, dau roată turnului de control, la bord ţiuie un semnal de avertizare, containerul mai valsează puţin în jur pînă cînd semnalul se stabilizează, apoi accelerează îndepărtîndu-se de hale şi semnalul înnebuneşte iar. Tim se uită alarmat în jur, dar de la sol nu se ridică nimic în urmărirea lor, Cam nu mai rîde şi acum pilotează concentrat, îndepărtîndu-se tot mai mult de fabrică însă pe o traiectorie neregulată, cu suişuri şi coborîşuri, cu mişcări aleatorii, evitînd turnurile, bordul nu mai avertizează nimic şi Tim presupune că fratele

lui are de undeva o hartă a punctelor și barierelor de control. Și îi devine din ce în ce mai clar că n-o să se mai întoarcă vreodată la ateliere, și nici el în micul birou al lui Lalé, ar fi vrut să-și poată măcar lua rămas bun de la ea.

— De ce nu mi-ai spus?

— Mi-a fost teamă să nu ne audă cineva.

Ți-a fost teamă să nu spun *eu* cuiva, se gîndește Tim cu tristețe. Nu e bine ceea ce facem, nu e bine deloc, e incorect și periculos, dar să știi că n-aș fi spus nimănui nimic. Niciodată.

Cam evită periferiile orașului și se îndreaptă spre port. Tăcerea dintre ei e ca un fel de acuzație nerostită: de ce nu mi-ai spus, de ce faci astfel de lucruri ilegale, de ce ne pui pe amîndoi în pericol, dar și de autoînvinuire, nu-mi pot cîștiga traiul singur, și numai din ajutorul social nu puteam ajunge la Cap Control să văd Restauratorii, din cauza mea fratele meu a fost nevoit să facă ceva ilegal. Măcar de ar fi avut încredere în mine. Măcar de mi-ar fi spus.

Dar Tim nu e foarte sigur cum ar fi reacționat dacă ar fi știut de operațiune.

În port Camargue face din nou slalom printre detectoare și parchează containerul în zona transporturilor refuzate. Un cuplu de paznici epsiloni le face un semn considerat obscen, dar Tim nu găsește nimic ofensator în el, iar Cam îi ignoră pur și simplu. Paznicii îl ignoră și ei. Un refuzat nu merită prea multă atenție, nu-i așa?

Aşteaptă în cabină, în aceeaşi tăcere apăsătoare. După un timp apar două femei şi Cam răsuflă uşurat. Una dintre ele este tînăra cu părul roşu de la fabrică. Cealaltă e solidă, înarmată, cu fața ascunsă în spatele unui scut de protecție, aşa că Tim nu-i poate discerne rasa sau vîrsta, nu-i poate interpreta dispoziția, dar decide că nu-i place de ea. Roşcata în schimb îi e simpatică, fără vreun motiv anume, poate doar intuiția că fratele lui o place.

Camargue coboară şi discută cu ele. Femeia mascată ridică storul şi se uită la încărcătură, apoi face semn că totul e în regulă. Lui Tim îi e frig, priveşte pe fereastra cabinei cum cei trei stau de vorbă gesticulînd, îşi strînge hanoracul şi mai mult pe lîngă corp şi tremură, roşcata îi indică probabil lui Cam locul unde trebuie să deplaseze containerul, cealaltă scoate dintr-un buzunar un modem şi, bănuieşte Tim, le transferă banii, pentru că cele două femei se destind puțin, iar Tim se simte şi el ceva mai bine, deşi îi e frig în continuare.

După aceea Cam urcă în cabină împreună cu roşcata.

— Ea e Tehila, spune. Fratele meu Tim.

Tehila îi surîde vag, apoi scoate un briceag şi taie insigna cu emblema fabricii de pe gulerul salopetelor lor de lucru. A ei lipseşte deja. Ultima legătură a lor cu munca cinstită dispare aruncată pe jos printre containerele uzate şi uitate acolo. Cam porneşte motorul şi se tîrăşte încet în direcția indicată, sub

ochii vigilenți ai roșcatei. Femeia înarmată a dispărut din raza lor vizuală, dar trebuie să fie încă pe undeva pe aproape.

Pe drum întîlnesc colectori de materiale reciclabile și analiști de daune, un cuplu care nu are treabă nici cu recuperarea nici cu paza și o mulțime de animale, în general de talie mică, ascunzîndu-se din calea lor. Tehila îi arată lui Cam o parcelă liberă aproape de limita cimitirului de containere și, exact în clipa cînd motoarele se opresc, deasupra lor planează umbra mașinii forțelor de ordine.

* * *

— Transport neidentificat, părăsiți cabina cu mîinile deasupra capului! le răsună în urechi, sau ceva asemănător, Tim nu înțelege prea bine, dar sînt genul de cuvinte pe care le strigă polițiștii răufăcătorilor atunci cînd îi prind asupra faptului.

Ceilalți doi își aruncă priviri în același timp nedumerite și speriate. Roșcata sare din cabină pe partea opusă vocii, cu mîinile într-adevăr împreunate pe creștetul capului.

— Ce s-a întîmplat? strigă spre polițiști.

— Marfa a fost înregistrată ca sustrasă, i se răspunde. Nu figurează pe nici una dintre listele de îmbarcare. Identificați-vă!

— A fost refuzată...

Camargue îl apucă pe Tim de braț și împreună se tîrăsc afară din cabină adăpostiți de container, se

preling pe lîngă el fără zgomot pînă la o grămadă informă de baloturi ale căror plăcuțe identificatoare s-au deteriorat demult. Tehila mai face un timp pe victima neînțelegerilor dintre corporații, dar cînd doi polițiști sar pe acoperișul containerului o rupe la fugă în direcția acelorași baloturi și plonjează alături de ei exact la timp ca să evite raza paralizantă.

— Am pus-o, zise gîfîind. Sunt marcate. N-ai luat ce trebuie!

— Cum dracu'... începe Cam, dar apoi renunță și se rostogolește de lîngă baloturi sub roțile turtite ale unui vagon ruginit, și de acolo mai departe printre alte și alte containere, urmat de Tim și Tehila și de un dans de trasoare paralizante.

— Cum dracu' să fie marcate, zice în cele din urmă gîfîind, cînd toți trei ajung la adăpostul relativ al cabinei de la fostul punct de intrare în cimitirul de refuzate. Nu am luat nimic personalizat. În acte scria că trebuie să ajungă pe piața din...

— Toate sunt personalizate.

— Poftim?

Se întorc amîndoi către el și lui Tim îi vine să se facă mic de tot, să dispară din fața ochilor lor. Panica ricoșează de la unul la altul.

— Desenele de pe ele... proiecțiile... Lalé trebuie să le facă astfel încît să se adapteze cumpărătorului. Numai că tiparul are... un fel de inerție... Încearcă să-și amintească termenii în care îi explicase fetița,

dar nu reușește, așa că încearcă să folosească propriile cuvinte: Desenul lor spune cînd au fost făcute și pentru cine. Într-un fel e ca și cînd ar fi marcate. Iar cine le folosește pentru prima dată le imprimă...

— Ne omoară mamaie, icnește Tehila. Asta dacă n-o pățește ea mai întîi.

— De ce... nu mi-ai spus?

De unde era să știu că ai de gînd să le vinzi la negru? gîndește Tim. De unde era să știu că o să iei tocmai unul din loturile pe care Lalé le considera imperfecte? Am încercat să-ți spun. Ar fi trebuit să discutăm despre asta... despre toată povestea... înainte.

În jur e liniște, lui Tim îi e iarăși frig după ce urmărirea a încetat. Oamenii de ordine nu-i mai caută pe moment, dar știe că nu pot rămîne acolo la infinit. Și nici la motel nu se mai pot întoarce. Speră ca Tehila să aibă pe undeva vreun adăpost, sau măcar vreo idee despre ce urmează să facă. Dar ea spune exact ce nu ar vrea să audă:

— Acum va trebui să dispărem de aici.

— Și unde să ne ducem?

— Există un oficiu de plasare pentru munca necalificată, aici în port. Vin tot felul de ratați acolo și poliția nu prea face razii. Probabil pentru că nu-i consideră foarte periculoși pe cei care își caută de lucru cinstit. Ne-am putea ascunde printre ei un timp. Și dacă ne-am putea aciuia pe vreo stație orbitală...

Ar fi mult prea frumos, crede Tim. Ratații necalificați n-au ce căuta pe stațiile orbitale. Nici cei cu

fişă de ajutor social. Poate Cam să se descurce cumva, dar el... Se întreabă ce lasă Tehila în urmă. Are o faţă blîndă, deloc de criminal sau de traficant lipsit de suflet, iar acum e speriată şi dezamăgită. Ar vrea s-o mîngîie, dar se teme.

Cînd începe să se întunece, se strecoară afară din cimitir, repereazǎ clădirea forţelor de muncă, se aşază la coadă la cantina taberei fără să se înregistreze. Dar nu-i întreabă nimeni de nimic şi primesc de mîncare şi un cort sub care să-şi petreacă noaptea.

O noapte tristă şi friguroasă.

Prima noapte în care Tim nu mai urmăreşte parada luminilor pe cerul întunecat.

Dimineaţa vine la fel de friguroasă, Cam şi Tehila discută în şoaptă despre despărţire, despre pierderea urmelor, ar fi păcat, crede el, prefăcîndu-se că doarme în continuare, dar fratele lui se apropie şi-l mişcă uşor.

— Hai, trebuie să ne încercăm norocul. Doar pentru asta am venit aici, nu-i aşa? Să plecăm printre stele.

Zîmbeşte, dar e încordat, visele despre zborul printre stele s-au transformat în necesitatea stringentă a dispariţiei din ochii companiei păgubite şi a clientului înşelat. Dar Tim încă mai visează la marea roată turcoaz şi se ridică repede, pregătindu-se să înfrunte din nou interviurile, verificările, îndoielile.

Dar totul merge prost. După ce se înscriu, întreaga zi nimeni nu-i bagă în seamă, deşi majoritatea

celor veniți odată cu ei – şi chiar unii mai noi – obțin cîte ceva. Tîrziu după-amiază Tehila reuşeşte să prindă un loc de tehnician pe o navă comercială şi acceptă fără să comenteze, deşi ochii ei privesc lung spre Camargue, deşi oftează înainte de a întinde mîna spre reprezentantul juridic al companiei.

Pleacă, dispărînd pentru totdeauna din viața lor.

* * *

Vine seara şi mai toată lumea s-a retras pe lîngă corturi, singuri sau în grupuri stînd de vorbă şi jucîndu-şi banii în diferite jocuri. Lui Tim îi e frig şi mîncarea nu-i place. S-ar întoarce la motel, dar Cam i-a spus că acolo o să-i caute poliția în primul rînd şi are dreptate.

— Pe Tehila o aşteaptă cineva acasă? întreabă.

Nu primeşte răspuns.

Îşi termină porția de hrană stînd în fața cortului pe două cutii de metal răsturnate. De pretutindeni se aud voci, mai scăzute sau mai entuziaste, cîntece în toate limbile, diverse zgomote casnice. Tim se gîndeşte că s-ar putea obişnui cu viața într-o astfel de tabără. Dar Cam nu vrea să trăiască din ajutor social aşa cum ar putea trăi el, Cam e convins că poate mai mult, că merită mai mult şi, în plus, universul e mare, iar ei nu au văzut din el decît o parte atît de mică...

— Eşti Camargue?

Ridică ochii prudent spre noul venit. Fratele lui îl analizează amănunțit, temîndu-se de vreo capcană.

Un bărbat subțire, nu prea tînăr, chel. Piele moale, obraji palizi, pungi sub ochi. Are un aer de fragilitate nepotrivit cu îmbrăcămintea de spațial și o privire stînjenită care nici ea nu se potrivește cu siguranța cu care, la aprobarea vagă a lui Cam, recită datele din cererea de angajare.

— Da, eu sunt ăla.

— Numele meu e Veron, se prezintă necunoscutul fără să schițeze vreun gest de apropiere. Ești supracalificat comparativ cu cei care vin aici în tabără. Ai o problemă, nu-i așa?

Un container încărcat cu scutere furate, lăsate clientului cu marcaj cu tot după ce i-am încasat banii. Și poliția pe urmele noastre, aproape că-i citește Tim gîndurile. Știe că fratele lui ar avea nevoie de ajutor.

— E din cauză că pe mine nu mă vrea nimeni.

Camargue se uită surprins spre el. Bărbatul chel îl privește și el mirat, dar își ascunde mirarea sub un zîmbet condescendent.

— E specificat în prezentare. O persoană în îngrijire nu reprezintă un impediment pentru o slujbă la sol. Voi vreți să zburați, nu-i așa?

— Vrei tu să ne iei? întreabă Cam privindu-l drept în față. Pe amîndoi?

— Depinde. Ce știți să faceți am văzut în documentele voastre, dar vreau să aflu și cum.

— Ne dai un test? întreabă Tim oarecum îngrijorat.

Veron se întoarce spre el, are o privire aproape prietenoasă, ar fi un om chiar plăcut dacă Tim nu s-ar teme că-l va supune la teste pe care nu le poate trece, teste care l-ar putea despărți de fratele lui.

— Nu e un test propriu-zis. Vreau doar să mergeți cu mine.

Cam ridică din umeri și începe să-și strîngă puținele lucruri. Predau cortul la administrația taberei și îl urmează pe Veron prin port pînă la periferia pistei de decolare. E aproape noapte și totul seamănă cu preludiul unui vis care riscă să se transforme oricînd în coșmar. Navetele aliniate sclipesc tăios în luminile artificiale aruncînd umbre întunecate dedesubt, iar ei merg pe sub aripile mari fără să știe încotro, în urma unui necunoscut care nu le-a spus nimic despre ce are de gînd în continuare. Din cînd în cînd creștetul lui Veron lucește sub reflectoare și lui Tim i-ar veni să rîdă, dacă nu i-ar fi puțin cam frică.

— Și dacă îți trecem testul, care nu e un test propriu-zis, o să ne iei să zburăm pe o navă doar așa, pentru că asta vrem noi?

Camargue bravează. Dar străinul nu pare afectat în nici un fel.

— Nu doar pentru că vreți voi. Hai, trebuie să urcați aici.

Le face semn către o navetă a cărei trapă se deschide greu, forțat. Înăuntru e la fel de întuneric ca afară, ba chiar și mai întuneric, fiindcă luminile

reflectoarelor nu ajung prea departe dincolo de trapă. Cam îl atinge uşor pe umăr, semn să nu înainteze. Rămîne pe loc.

— Ce trebuie să facem? Nu vrem necazuri.

De parcă nu am avea şi aşa.

Veron vine între ei şi uşa navetei. Trage de fermoarul hanoracului de spaţial şi lasă să se vadă un tricou uzat, cu o siglă decolorată de vreme. Tim şi Cam încearcă să distingă literele.

— Scrie „Mi Vida de Nonsens" şi motivul pentru care vă arăt asta e tocmai ca voi să vă chinuiţi să descifraţi. Adică nu-s un mare mahăr de pe o navă nouă şi strălucitoare cu echipaj în uniforme noi şi strălucitoare. Sunt un nenorocit care încearcă să încropească un echipaj de nenorociţi culeşi din tabăra forţelor de muncă pentru că un grup de Restauratori probabil mai proşti decît media au închiriat *Mi Vida* să-i ducă dracu' ştie unde, ca să aibă şi ei o casă. Iar rabla asta de navă e singura mea casă şi probabil poate fi o casă la fel de bună şi pentru voi. Oricum mai bună decît un cort în tabăra oficiului forţelor de muncă necalificată.

— ...*de Nonsens*? rosteşte Cam după o tăcere lungă.

Tim încă se mai luptă cu constatarea că Veron cel chel a spus foarte multe lucruri dintr-o suflare. Şi se agaţă de cuvîntul Restauratori.

— O să căpătaţi şi voi cîte un tricou d'ăsta, rîde strîmb Veron. Cel mai probabil unul ce va proveni

dintre lucrurile foștilor membri ai echipajului care au dat bir cu fugiții.

— Nu prea te pricepi să-ți expui oferta într-o lumină favorabilă.

— Sunt realist. Voi sunteți?

Camargue e realist. Va accepta, prevede Tim, și nu știe dacă să se bucure că va merge cu Restauratorii printre stele sau să se teamă de vreo înșelătorie.

— Ce trebuie să fac?

— Ceea ce știi să faci: întreținere, reparații, eventuale îmbunătățiri. Referințele tale arată că ești destul de bun. Din păcate, fratele tău nu va putea face decît muncă... necalificată. Sper că nu te superi... Tim? Ai avantajul unul program mult mai flexibil. Adică o să ai timp să te uiți la stele.

Cam se încruntă puțin. I se pare că Veron profită de slăbiciunile lor. Iar lui Cam nu-i place niciodată cînd cineva profită de slăbiciunile lui Tim.

Totuși face cei cîțiva pași spre navetă și se strecoară pe sub trapa ridicată. Tim îl urmează în interiorul auster, utilitar, dar vechi, unde pare că toate obiectele sunt roase de prea multă utilizare. Totul e neutru acolo, nimic care să le dea vreo idee despre ce i-ar putea aștepta pe *Mi Vida de Nonsens*, cine i-o mai fi pus și numele ăsta. Poate că naveta nici nu aparține de *Mi Vida*, deși există o asemănare subtilă între uzura interiorului vehiculului și uzura tricoului purtat de Veron, dar la rîndul său Veron poate

fi un excentric sau poate toată logoreea lui subită e doar testul despre care vorbea.

Poate că totul nu e decît un test.

Cam se apleacă asupra bordului, analizîndu-l cu atenție.

— Știi să pilotezi așa ceva?

— Cred că m-aș descurca la nevoie, am folosit un model asemănător. Are probleme de stabilitate la decolarea de pe planete cu gravitație peste 2 g, corect?

— Destul de corect, dar din fericire nu e cazul, rînjește Veron. Urăsc planetele cu gravitație mare.

Tim nu a fost niciodată pe o planetă cu gravitație peste 2 g, de pe planeta lor natală a plecat doar pe o stație orbitală, apoi Cam l-a luat cu el pe Cap Control. Iar Cap Control nu are gravitație mare, e undeva pe la 80% din standard. Tim își amintește și acum durerea de cap din primele ore petrecute la sol.

— Spune-mi despre navă.

Veron începe să înșire date tehnice și pe fața lui Camargue se citește din ce în ce mai multă neîncredere.

— Este și vreun lucru bun pe care ai să ni-l spui?

— După cum te-am avertizat... sunt realist.

— De ce ar fi închiriat Restauratorii *Mi Vida*?

Ridică din umeri.

— Eu unul nu-i înțeleg pe Restauratori. În tinerețe eram furios pe ei, consideram că mai mult distrug decît repară. Am făcut parte din Rezistență

pentru scurt timp. Din fericire, mi-a trecut repede. Un prieten bun al meu a fost făcut praf cu navă cu tot. Nu, nu de către Restauratori, ci de către poliția unui stat extremist care făcea afaceri bune cu Restauratorii. Era abia un adolescent. La fel eram şi eu, aşa că am pus la suflet şi n-am mai vrut să am de-a face cu Rezistența sau cu orice grupare extremistă, fie ea oficială sau nu. Am lucrat mai mult pe nave comerciale.

În timp ce vorbeşte trage trapa în urma lui, o blochează manual şi începe procedurile de decolare. Deşi pista e pustie, controlul de trafic întîrzie să-i dea liber. Lui Tim i se pare din nou că Veron vorbeşte prea mult dintr-o dată şi, mai ales, are impresia că ar fi trebuit să încheie un contract înainte de a decola, dar Cam e absorbit de motoarele de prea multe ori reparate ale navetei şi nu mai întreabă nimic.

Cînd în cele din urmă li se dă liber, Veron porneşte smucit, ridică mult prea vertical şi ţîşneşte forțînd motoarele. Tim e puțin neliniştit, dar Cam fluieră admirativ la manevrele lui riscante. Dacă şi nava o pilotează în acelaşi stil, categoric motoarele ei au mare nevoie de ajutorul cuiva.

* * *

Văzută de aproape, stația orbitală nu mai seamănă deloc cu un disc turcoaz. E o roată imensă, rotindu-se lent, şi orice vehicul care se apropie sau

se depărtează de ea dă impresia că ar fi o insectă minusculă plutind deasupra unui oraş. Docurile sunt împestrițate de lumini multicolore, predomină într-adevăr nuanțele de albastru şi verde, dar sunt şi altele, de exemplu punctul lor de ancorare este marcat cu un cerc auriu care clipeşte intermitent pînă la oprirea motoarelor, apoi se stabilizează şi scade în intensitate devenind de un galben mat.

Inima lui Tim bate din ce în ce mai puternic, pentru că dincolo de incinta de presurizare şi decontaminare, după ce-şi vor prezenta documentele la biroul vamal, va începe în sfîrşit marea lor aventură. Vor pleca printre stele alături de Restauratori.

— Vă duc direct pe navă, decide Veron. Vă instalați şi vă odihniți puțin, faceți cunoştință cu ceilalți. Plecăm peste vreo 40 de ore, aşa că, dacă vreți, aveți timp să faceți o plimbare prin stație.

Tim se aştepta la un program mai bine trasat, dar începe să suspecteze că disciplina la bordul noului lor angajator nu e atît de strictă, cu sau fără Restauratori.

— Cîte persoane sînt în echipaj? întreabă Camargue. Sînteți de mult timp împreună?

— Păi... eu sînt cel mai vechi. Strategul e cu noi de cîteva misiuni, iar cu vreo două săptămîni în urmă am angajat un nou sociolog. Cam ăştia sîntem.

Cheful de vorbă al lui Veron pare să fi dispărut iarăşi. Dar probabil totul se va lămuri cînd vor ajunge la bord.

În transportorul care îi duce la hangar Tim întîlneşte pentru prima dată Restauratori. Sînt doi, stau unul lîngă altul şi se ating cu cozile lor lungi şi flexibile, au amîndoi corpul acoperit cu o blană roşcată, doar că a unuia este puțin mai închisă la culoare, spre castaniu. Luminile din interiorul transportorului se reflectă amăgitor pe însemnele costumelor lor şi pe ecusoanele cu sigla cargoului închiriat, iar simbolurile nu se disting, mai ales de la distanță. Tim nu se poate stăpîni să nu se holbeze la ei, cu toate că se simte penibil, dar oricum cei doi nu-i dau importanță, sau se prefac că nu observă. Coboară înaintea lor.

Ajung în sfîrşit la hangarul în care *Mi Vida de Nonsens* încă mai e încărcată cu nişte baloturi imense, bine securizate, pe care Tim nu ştie să le recunoască, dar Cam îi spune că sunt elemente ale liniilor de reformare. Trei angajați ai docurilor supraveghează benzile rulante mobile, dar în afară de ei nu se mai vede nimeni.

Nava în sine arată, aşa cum bănuia, jalnic. Dar acum nu asta îl îngrijorează. Stînd aproape de ea, privind de jos în sus spre încrengătura de benzi transportoare, pasarele, cabluri de susținere, îşi dă seama că e *mare*, cu adevărat *mare*. Nu starea fuzelajului neîngrijit îl impresionează, ci vastitatea şi complexitatea lui, niciodată nu a mai stat atît de aproape de o navă cargo şi riscă să fie copleşit. Camargue îl bate uşor pe umăr.

— Casă, dulce casă... Ce spui, puştiule?

— E... mare, îngaimă el.

— Are o cală încăpătoare şi propulsoare voluminoase, dar nu e chiar atît de mare. Sincer, am impresia că e cam mică pentru un cargou. Unde mergeți... mergem?

Veron rîde la ezitarea lui.

— Se pare că Restauratorii noştri n-o să aibă prea mult de lucru acolo unde au ales să se ducă. În Registrul Universal destinația e catalogată drept un satelit de mari dimensiuni al unei gigantice gazoase. Asta e tot ce m-a interesat. Noi nu trebuie decît să navigăm în jurul ei. Ce fac ei acolo... e treaba lor. Sper doar să nu deranjeze pe nimeni.

E clar că încă nu-i are la suflet pe Restauratori, dar îi tolerează drept o parte necesară a muncii lui. Schimbă subiectul cu un surîs puțin forțat:

— Acum vă invit să folosiți intrarea de protocol!

Se referă la un sas de mici dimensiuni prin care se strecoară aplecați, chiar şi Tim care e mai mic de statură. Dar spațiul de carantină se deschide direct spre unul dintre coridoarele punții, ceea ce îi scuteşte de o plimbare inutilă prin măruntaiele navei.

— Bun venit la bord!

Mi Vida de Nonsens arată pe dinăuntru la fel ca pe dinafară, adică neîngrijită, fără ornamente, fără nimic care să nu aibă vreo relație cu funcționarea ei corectă. Cel puțin Tim şi Cam speră că funcționează corect, pentru că nu pare deloc confortabilă.

— ...*de Nonsens*, mîrîie Camargue fără vreo explicație clară.

Veron îi conduce la o cabină cu două cușete, utilată cu strictul necesar. Oricît de austeră ar fi, e mult mai spațioasă decît capsula de la motel și mai comodă decît cortul oficiului forțelor de muncă. Tim e mulțumit, mai ales că are și un mic hublou prin care se poate privi afară. Este în realitate un ecran care după etanșeizarea navei preia imagini din exterior, dar el preferă să nu se gîndească la asta.

Ceva mai tîrziu, Veron le face un tur al navei, îi arată lui Camargue motoarele și le face cunoștință cu expertul militar, o femeie numită LaMoll, mult prea înaltă și cu pielea extrem de neagră. Mai întîlnesc un bărbat de vîrstă incertă, cu părul grizonat și lung strîns neglijent într-o coadă, care și-a lipit sigla navei peste un tricou care nu seamănă deloc cu uniformele celorlalți. El e noul sociolog și biolog al navei, Jasp, angajat de Veron la precedenta vizită în tabăra oficiului forțelor de muncă. Tim bănuiește că și el are ceva necazuri, dar preferă să nu întrebe.

— Cine e căpitanul? întreabă Cam.

— Bîntuie pe undeva, declară LaMoll în locul unui răspuns explicit și chicotește cu subînțeles.

Jasp devine brusc preocupat de afișajul unui dispozitiv oarecare, iar Veron alege s-o ignore pe LaMoll și oferă propria lui versiune de răspuns:

— Clara nu se află la bord momentan, dar aș putea să vă fac cunoștință cu cîțiva dintre angajatorii noștri.

Inima lui Tim începe să bată mai repede. Nu doar orice Restaurator, ci chiar membrii Consiliului Conducător, pionierii unei noi planete pe cale de a fi reformată. Restul coloniştilor, cîteva sute de obicei, sunt probabil încărcaţi în cala navei în capsulele lor de biosusţinere, odată cu restul echipamentului, dar pionierii trebuie să supravegheze totul – ei sunt ultimii care intră în stază şi primii care se trezesc, iar dintre ei sunt aleşi cei care rămîn pe punte pe întreaga durată a drumului. Tim e încîntat să-i cunoască, deşi nu prea ştie cum să se comporte în prezenţa lor.

— Apus de Stele şi Vîntul pe Ţărm, rosteşte Veron cînd intră în cabina de comandă, dar nu mai contează ce altceva spune, pentru Tim timpul se opreşte în loc şi ochii lui se lărgesc, fixaţi parcă pentru totdeauna pe cele două fiinţe care le adresează prin gesturi mesaje de salut. Undeva în străfundul minţii ştie că ar trebui să le răspundă, a învăţat limbajul gestual, dar mîinile i-au înţepenit.

A crezut întotdeauna că Restauratorii trebuie să fie roşcaţi, aşa îi arată manualele şi înregistrările media, aşa erau şi cei doi pe care îi văzuse în transportorul staţiei, dar Vîntul pe Ţărm are blana de un bej murdar, iar celălalt... Celălalt e cea mai frumoasă fiinţă pe care Tim a văzut-o în întreaga lui viaţă. E mare, mai mare decît media, aproape de înălţimea lui. Masiv, dar în acelaşi timp suplu, elastic, mobil. Blana care îi acoperă corpul cu excepţia celor trei cozi, a

zonei din jurul ochilor şi a apendicelor braţelor are culoarea aurului antic, ca nişte vase vechi de milenii pe care Tim le-a văzut cîndva într-un muzeu virtual. Poartă o uniformă nouă, curată, şi ochii lui lucioşi scanează atent în jur.

Apoi una dintre cozile lui Apus de Stele îl atinge uşor pe braţ şi Tim aproape că izbucneşte în plîns. Valuri de simpatie îl invadează, şi ştie că Restauratorul din faţa lui e o fiinţă bună, una dintre cele mai bune fiinţe care există.

Abia mai tîrziu îşi vine în fire suficient ca să-i salute.

Vîntul pe Ţărm îi transmite o undă de amuzament şi el începe să se simtă mai în largul lui. Momentul trece, începe să-l audă pe Veron vorbind despre restul Consiliului şi pe Cam punînd întrebări despre natura echipamentului încărcat.

Mai tîrziu în cabina lor, pregătindu-se de odihnă, Cam îi spune:

— Eşti prea sensibil, puştiule. Îmi pare rău, trebuia să te pun în temă.

— Ştiam că sunt telepaţi.

— Da, ştiai, dar n-ai mai avut de-a face cu ei. Eşti prea sensibil.

— Crezi că ei... mint?

Cam ridică din umeri.

— Habar n-am. De ce întrebi?

— Pentru că...

Pentru că ar fi păcat ca Apus de Stele să fi mințit. Pentru că n-am întîlnit niciodată pînă acum o ființă atît de minunată.

Dar tace și ridică și el din umeri.

— Așa... mă gîndeam și eu.

* * *

Au timp destul să se familiarizeze cu nava. Camargue lucrează împreună cu LaMoll la verificarea propulsiei și sistemelor defensive, Jasp și Tim și un Restaurator pe nume Bioluminiscență ies să se plimbe prin stația orbitală. Căpitanul tot nu apare.

Își face apariția abia cînd totul e încărcat, sigilat, cererea de plecare aprobată. Cînd deja toți încep să se îngrijoreze și tensiunea începe să crească.

— Bun venit la bord, fraierilor, îi salută cu un ton care se vrea relaxat.

Cam se încruntă puțin, dar Veron îi face semn să se liniștească. Nu se liniștește, dar își înfrînează reacția. Femeia scundă și slabă, cu părul cărunt, îi salută vag pe Veron, LaMoll și Apus de Stele și se oprește în fața lui Camargue.

— Miraculosul inginer... Eu sunt Clara.

Cam îi strînge mîna fără să spună nimic. Se așteaptă probabil la un torent de întrebări pe tema stării motoarelor sau cel puțin a vieții lui profesionale, dar acestea nu vin. Căpitanul trece mai departe, ca și cum totul s-ar fi rezolvat în momentul în care noul și presupus miraculosul inginer i-a aflat numele.

Jasp în schimb are parte de o analiză mai amănunțită, dar numai din priviri. Apoi Clara se opreşte în fața lui Tim.

— Iată unul care nu e fraier... Primeşti ajutor social, băiete?

— D...da.

— Ce n-a mers?

— Nnn..nu... nu ştiu.

E tulburat de ochii ei care privesc cumva defocalizat, ca şi cum ar percepe două lumi diferite în acelaşi timp. Are riduri la colțul gurii şi ochilor, dar fața e frumoasă, echilibrată, cu trăsături fine. Senzația de disconfort provine numai din privirea ciudată, dincolo de cel din fața ei şi în jurul lui. Tim e intimidat de prezența ei şi nu se poate decide dacă o place sau nu.

Clara mai petrece cîteva clipe în fața lui, vrînd parcă să-l mai întrebe ceva, dar se răzgîndeşte şi se aşează pe locul căpitanului în fața panoului de comandă.

— Dacă totul e în ordine, să-i dăm drumul.

Dă ordinul de etanşeizare şi comunică centrului de control momentul estimat al lansării. După un timp lui Tim i se pare că simte cum nava trepidează uşor, dar probabil e numai o părere, motoarele navei încă nu funcționează, doar cele auxiliare care o ghidează atunci cînd se desprinde de ancoră, lăsînd în urmă docurile. Apoi luminile amestecate de distanță redevin turcoaz, *Mi Vida de Nonsens* pluteşte din ce

în ce mai departe de roata strălucitoare care rămîne în urma lor din tot mai mică față de nemărginirea universului care li se întinde în față.

Veron pilotul alege o traiectorie simplă care să le permită distanțarea cît mai rapidă de fluxul traficului şi intrarea în salt. În jurul lor încă mişună vehiculele spațiale venind şi plecînd spre şi dinspre docuri. Imaginea reală s-a transformat într-un fel de hartă trasată cu linii şi puncte multicolore, date tehnice pe care Tim nu le înțelege.

— N-ai mai zburat niciodată? întreabă brațele lui Apus de Stele.

— Doar pe distanțe mici. Am trecut o singură dată printr-o gaură de vierme. Cu o navă de pasageri.

Se simte cumva ruşinat în fața Restauratorului, dar primeşte un val de încurajare şi reuşeşte să-i pună întrebarea care îl sîcîie de mai multă vreme.

— Voi cum deveniți colonişti?

— E una dintre alegerile pe care le facem la începutul vieții.

Ştie asta, răspunsul e unul standard, aşa cum şi oamenii au de ales între o carieră sau alta, un stil de viață sau altul, la fel şi epsilonii şi probabil toate ființele din univers care au capacitatea de a alege ce să facă cu viața lor. Chiar şi el a avut de ales.

— Adică dacă voi vreți, plecați?

— Nu e chiar aşa de simplu, zîmbeşte telepatic Apus de Stele.

Sigur că nu e simplu, Tim a avut întotdeauna greutăți în a înțelege relațiile sociale ale Restauratorilor. Modul lor de a face alegeri.

— În principiu da, trebuie să ne dorim asta. Dar şi părinții trebuie să aprobe, să ni se testeze calitățile. Trebuie să formăm un grup de pregătire, dintre frați. Apoi să ne amestecăm cu alte grupuri şi să creem noi ramuri familiale. Durează ceva.

Lui Tim îi e greu să creadă că o creatură atît de magnifică ar putea fi nepregătită pentru călătoriile stelare. În capsulele de biosusținere dorm probabil o parte dintre frații lui Apus de Stele, la fel de puternici şi de inteligenți, dar vreo regulă sau vreun test a decis ca Apus de Stele să rămînă pe punte ca reprezentant al coloniştilor. El şi Vîntul pe Țărm. Îşi aminteşte cum Veron se îndoia că închirierea unui cargou vechi şi uzat ca *Mi Vida* ar fi un lucru înțelept, dar poate că spusele lui făceau parte doar din teribilismele folosite pentru impresionarea unor nou-veniți.

— De ce ați ales nava asta?

— E la fel de bună ca oricare alta.

Coada elastică îi cuprinde mijlocul în semn de „nu-ți face griji" şi Tim ar vrea să-şi cufunde obrazul în blana aurie, dar îi e jenă. E sensibil la valurile empatice transmise de Restauratori, dar lipsa de experiență îl face nesigur pe el, se teme de interpretări greşite, de neînțelegere. Jasp şi Vîntul pe Țărm stau aproape îmbrățişați, dar mintea lui Jasp e mult

mai deschisă şi pregătirea – de psiholog, exo-sociolog sau ce-o mai fi el – îl ajută mult. El, Tim, va trebui să se mulțumească cu mai puțin.

Dar chiar şi acel „mai puțin" îi ocupă cu succes timpul. De exemplu pregătirea hranei, căci replicatoarele vechi nu mai reuşesc să furnizeze decît materii prime. Tim suspectează că fratele lui ar fi putut să le repare, dar a preferat să le lase aşa pentru ca el să aibă ceva util de făcut. După cum a spus Restauratorul, nava lor e la fel de bună ca oricare alta, ba poate chiar mai bună fiindcă au un bucătar special.

* * *

A început deja să se obişnuiască cu membrii echipajului. Veron e un navigator extrem de priceput, dar trecutul de rebel i s-a imprimat puternic în suflet, deşi acum încearcă să caute confortul. LaMoll e retrasă, pasionată de tehnică, absorbită de muncă. S-a înțeles de la început cu Camargue şi acum lucrează mai tot timpul împreună. Iar Jasp... Jasp, ca şi Tim, preferă compania Restauratorilor. L-a întrebat pe Tim ce crede despre ceilalți şi el i-a vorbit cu sinceritate. Atunci l-a lăudat, sau cel puțin aşa i s-a părut lui, i-a spus că se pricepe la oameni. Dar el de fapt nu se pricepe, e doar sensibil la stările lor de tristețe, de bucurie, de teamă, aşa cum e sensibil şi la comunicarea telepatică a Restauratorilor, cu toate că nu înțelege tot ceea ce vor ei să-i transmită. I-a

mărturisit asta lui Jasp, a zis că îi pare rău, că ar vrea să înțeleagă mai multe despre lumea Restauratorilor.

— Ne-ar fi mult mai bine dacă am înțelege lumea noastră, a oftat Jasp, enigmatic.

Singura persoană despre care nu știe ce să creadă e Clara.

— Pregătirea de salt, fraierilor.

Cam tot nu s-a obișnuit să i se spună așa, dar nu comentează. Jasp a încercat să-i explice că e ceva în legătură cu modul ei de a percepe lumea, cu „nonsensul" din numele navei. Tim nu prea a înțeles, dar pe el oricum nu-l deranjează apelativul, a avut parte de cuvinte și mai grele la viața lui. Oricum, căpitanul nu pare să aibă o problemă în a avea la bord o persoană dependentă de ajutorul social, ba chiar apreciază ajutorul lui la bucătărie, curățenie și orice altă muncă plictisitoare.

Veron și Clara calculează traiectoria încă o dată, LaMoll îi ajută să se imobilizeze în scaune și... sunt deja dincolo. Tim e dezamăgit, spera că de data asta saltul avea să fie mai spectaculos, să dureze o idee mai mult, să poată urmări măcar pe un ecran interiorul găurii de vierme. Cam i-a explicat de multe ori că o gaură de vierme nu este o dimensiune, că nu e perceptibilă, dar lui i se par cuvinte fără sens. Tot ce e în univers poate fi văzut, simțit, perceput într-un fel sau altul. Până și motoarele unei nave, care nu sunt vii, simt intrarea și ieșirea în gaura de vierme.

Poate într-o zi avea să-l întrebe pe Apus de Stele cum vine asta.

În timp ce motoarele stabilizatoare încearcă să pună *Mi Vida* pe direcția corectă, capătul găurii de vierme se deschide din nou și ceva de dimensiuni mari trece în viteză pe lîngă ei, fără nici urmă de rotație reziduală.

Veron fluieră admirativ. Clara înjură.

LaMoll și Cam rămîn cu ochii lipiți de indicațiile ecranului. Cei doi Restauratori la fel, deși nu par afectați de ceea ce se întîmplă.

— Chiar că sîntem fraieri, face Clara.

Tim nu înțelege nimic. Însă Cam are grijă să-l pună în temă:

— Ceea ce vezi este nava amiral a flotei regale Cayene.

— ...Și noi am trecut ca proștii înaintea lor, în loc să-i parazităm, zice căpitanul cu ciudă. Ce mi-ar fi plăcut să ne tragă după ei îngîmfații ăștia!

— Nu-i tîrziu, sugerează Veron. Am putea pretexta o defecțiune la un propulsor și să le cerem politicos ajutorul.

— De ce să faci asta? întreabă Apus de Stele. Propulsia funcționează perfect, iar noi suntem în grafic.

— Pentru că vreau ca *Satanic* să-și abată traiectoria ca să ne care pe noi! strigă Clara furioasă. Vreau să-i văd măcar din cînd în cînd pe nemernici întinzînd o mînă de ajutor cuiva!

Camargue comută ecranul pe modul vizual și în locul liniilor și punctelor colorate se așterne întunericul profund al spațiului. Timp de cîteva secunde Tim nu-și dă seama la ce se uită. Apoi ochii lui încep să distingă o ușoară diferențiere, mai mult datorită luminii reflectate. Negru pe negru, reflectînd în luciul lui stelele îndepărtate, fuzelajul e aproape invizibil. Un oval perfect, imens, de o frumusețe letală. Invincibila „Satanic". E de ajuns să te uiți la ea ca să te temi.

Dar Clara și Veron nu se tem.

Pilotul face cîteva manevre confuze, apoi oprește toate propulsoarele. Aruncă o privire întrebătoare spre căpitan, care aprobă cu un rînjet satisfăcut.

— Cheamă-i.

* * *

Militarii răspund prompt. Pe ecranul principal apar doi bărbați în uniforme negre impecabile; totul la ei pare aranjat la milimetru, începînd de la părul tuns absolut identic și pînă la cataramele tăioase și perfect lustruite ale ghetelor. Stau în picioare, drepți, nemișcați, atitudine care le reliefează trupurile bine legate și antrenate. Unul dintre ei pare foarte tînăr, dar chipul lui a căpătat deja duritatea caracteristică militarilor Cayene.

— Aveți probleme?

— Păi... unul dintre propulsoarele de salt s-a suprasolicitat și... Inginerul nostru spune că îl poate

repara, dar întîi trebuie să-l lase să-şi revină... Şi... ăăă... sîntem în criză de timp.

Veron face pe intimidatul. Clara nu intervine, ascultă doar, pîndind reacţia celorlalţi. Pare că ştie la ce să se aştepte. Cei doi bărbaţi îşi păstrează poziţia impecabilă. În spatele lor, puntea crucişătorului apare şi ea impecabilă, strălucind de curăţenie şi ordine. Tim ar vrea să vadă mai mult, deşi perfecţiunea întunecată încă îi inspiră teamă.

— Care este destinaţia voastră?

Pilotul îi dă coordonatele şi adaugă:

— Transportăm colonişti Restauratori.

Militarul tînăr se apleacă puţin în faţă, face ceva cu mîinile, apoi se retrage. Tovarăşul lui e cel care decide.

— Nu vă putem duce pînă la destinaţie, dar vă putem trece în sectorul respectiv. De acolo ar trebui să reuşiţi să ajungeţi fără salt. O să întîrziaţi oricum.

În glasul lui se simte o uşoară urmă de dispreţ. Probabil cei care întîrzie nu merită prea mult respect. Sau cei cu propulsoarele defecte. Sau, poate, cei care cer ajutor?

Veron se preface că analizează în detaliu oferta, verifică calculele, se încruntă. Se întoarce spre Clara care zîmbeşte conspirativ.

— Vă mulţumim, oferta voastră este mai mult decît satisfăcătoare. Ne pregătim să vă urmăm.

Urmează un schimb de date, Tim pierde şirul discuţiei, Apus de Stele vine lîngă el atingîndu-l uşor cu coada.

— Nu trebuie să-ți fie frică, gesticulează.

— Nu-mi plac militarii.

— Nici mie, zice Clara.

Ca și cum ăsta ar trebui să fie un motiv suficient.

Camargue explodează:

— La ce dracu' aveam nevoie de așa ceva? Nu știm dacă ei și-au schimbat traseul ca să ne „ajute" pe noi, dar în mod sigur *noi* ni l-am schimbat! Chiar trebuie să ne plimbăm aiurea prin sectoare necunoscute de univers de dragul unui capriciu?! E ilogic!

Căpitanul sare de pe scaun și se oprește în fața lui. Îl domină cu statura, deși ea e mai scundă, însă Cam nu mai are cum să se ridice s-o înfrunte de la egal la egal.

— Uite ce e, fraiere... Într-adevăr, ceea ce eu țin neapărat să fac e ilogic. Dar nici nu ne face vreun rău. Nu avem nevoie să le furăm saltul, dar *vreau eu* s-o fac. E o mică răzbunare personală care nu ne încurcă planurile cu nimic. Și eu țin *foarte mult* la capriciile mele. Ar trebui să înveți și tu asta, fraiere. Genul ăsta de capricii, răzbunări neînsemnate, toane, lucruri ilogice cum le numești tu, ne fac să fim ceea ce suntem. Dacă nu ții cont de ele, o să ajungi ca băieții ăia de colo. O mașinărie perfectă, dar fără personalitate. Ai grijă ce-ți dorești.

Cam pleacă ochii, parțial din cauza privirii ei nefocalizate, parțial pentru că e nevoit să-i dea dreptate, deși nu prea vrea să recunoască. Tim, care în ciuda asigurărilor Restauratorului continuă să se

teamă de *Satanic*, nu se poate hotărî dacă provocarea lor e o idee bună sau n-ar fi mai bine să plece cît mai departe de ei. Se întreabă dacă nu cumva îi pot scana ca să descopere că motoarele lor sunt perfect funcționale, şi astfel să-şi dea seama că cererea de ajutor nu e de fapt o cerere de ajutor, ci o sfidare.

Clara se întoarce la locul ei în tăcerea care s-a lăsat pe punte.

— Aveți douăsprezece ore pînă la salt, li se comunică rece şi obiectiv de către nava amiral.

Veron fluieră din nou.

— Nici măcar *nu ştiam* că se pot face salturi consecutive la mai puțin de treizeci de ore!

— Acum ştii, fraiere, face LaMoll zeflemitor, toată lumea începe să rîdă şi atmosfera se detensionează.

* * *

Îşi petrec orele de odihnă făcînd fiecare ce vrea; Jasp asigură supravegherea punții, probabil împreună cu Vîntul pe Țărm, iar Tim e puțin invidios pe ei pentru că Apus de Stele s-a retras în cabina lui şi el n-are curaj să-l deranjeze. Nu-şi găseşte liniştea, ațipeşte intermitent chinuit de coşmaruri cu Tehila împuşcată de poliția portuară de pe Cap Control, cu grupuri de copii care îl aleargă peste un cîmp plin de gunoaie ca să-l bată, cu profesori care îşi bat joc de el, se trezeşte mereu scuturat de impactul loviturilor şi cu ecourile rîsetelor şi gloanțelor în urechi. Renunță să mai doarmă şi pleacă să se plimbe pe

navă. Fără echipaj, *Mi Vida de Nonsens* pare părăsită şi, în timp ce colindă pe coridoarele cu pereți jupuiți, şopteşte fără să ştie prea bine de ce:

— *...de Nonsens*.

Fiindcă toate cabinele sînt încuiate şi la bucătărie nu mai e nimic de făcut, se îndreaptă spre punte, să stea cu Jasp şi poate cu Vîntul pe Țărm. Dar Restauratorul nu mai e acolo, doar sociologul care ascultă muzică din nişte căşti enorme care îi acoperă urechile cu totul, bătînd apatic ritmul pe brațele fotoliului şi privind în gol în direcția ecranului. Senzorii generali arată doar întunecimea perfectă a spațiului, peste care se suprapune întunecimea la fel de perfectă a navei amiral.

— Îți place să priveşti spațiul? întreabă, cînd Jasp îl observă şi-şi dă căştile jos.

— E liniştitor.

— Mă sperie nava aia.

— Ştiu, asta e şi ideea. E o navă militară, a fost construită ca să-şi sperie duşmanii.

— Nu le suntem duşmani.

— Cea mai mare parte a universului nu le este, dar ăsta e rostul lor. Bine sau rău, asta ştiu ei să facă. Din păcate, uneori chiar avem nevoie de ei.

Tim ridică din umeri, nemulțumit de platitudinea răspunsului. Nu le sunt duşmani, nu au nevoie de ei, cei mai mulți membri ai echipajului lor îi urăsc, şi totuşi s-au decis să facă un salt aiurea în siajul lor. I se pare lipsit de sens.

— Restauratorii sunt mai puternici. Dar nu au armată. Presupun... presupun că şi Restauratorii au duşmani, nu-i aşa? Adică, duşmani adevăraţi, periculoşi, nu ca Rezistenţa.

Jasp zîmbeşte.

— Ai spus un adevăr printre multe greşeli. Într-adevăr, Restauratorii au duşmani. Şi din rîndurile propriei specii şi dintre alte specii.

— Şi atunci?

— În primul rînd, Rezistenţa e periculoasă. Într-adevăr, cei mai mulţi sunt doar predicatori şi politicieni, dar există şi nebuni înarmaţi care distrug nave. Mă rog, nu s-ar pune cu *Satanic*... Totuşi.

— Adică faptul că mergem după *Satanic* ne pune la adăpost?

Pînă acum, Tim n-a considerat că *Mi Vida de Nonsens*, aşa veche şi neîngrijită cum e, ar avea nevoie de protecţie. Atitudinea ostilă a Clarei nu se potriveşte deloc cu noul punct de vedere al sociologului.

— Asta e discutabil, răspunde Jasp, iar Tim e tot mai nedumerit. Un alt punct în care greşeşti este că Restauratorii *au* armată. Nu aşa cum o înţelegem noi, ca instituţie specială şi cu puteri de la mari spre nelimitate, dar au armament, persoane care îl folosesc, învaţă să se apere aşa cum învaţă orice altceva.

El nu şi-l poate imagina pe Apus de Stele ucigînd pe cineva cu o armă, ar fi ceva oribil. Probabil cei doi Restauratori rămaşi împreună cu ei nici nu fac parte dintre cei învăţaţi să ucidă.

— Restauratorii nu sînt mai puternici ca noi, ci doar mult mai adaptabili, continuă Jasp. În asta constă marea lor putere. Omul e limitat de climă, nivelul de radiații, atmosferă, un anume tip de hrană. Limitele lor sunt mult mai largi. Şi mai au o mare calitate... Sunt practici. Nu se supără. Iau lucrurile aşa cum sunt şi le rezolvă. N-am întîlnit vreunul care să păstreze un sentiment negativ mai mult de cîteva minute.

— Ai întîlnit mulți?

— Destui. Cam toată viața am fost psiholog pe cargouri pentru coloniști. N-am consiliat decît oameni. N-am aplanat conflicte decît între oameni. De multe ori nu m-am descurcat... şi ştii cine m-a ajutat? Reprezentanții Restauratorilor!

— Pentru că sînt telepați? întreabă Tim, din ce în ce mai fericit că cineva împărtăşeşte cu el fascinația față de acele ființe superbe.

— Da, şi asta, dar în general pentru că reuşeau mult mai bine decît mine să-i convingă că n-are rost să se certe!

Tim rîde. Se simte mai bine, deşi nu e sigur dacă a înțeles tot ce trebuia din lecție. Poate nici măcar n-a fost o lecție şi Jasp e doar un om cumsecade căruia îi plac Restauratorii. Îşi dă seama că a început să împartă oamenii în funcție de sentimentele lor față de Restauratori şi că în general asta îi dă o aproximare bună despre ei.

— Clarei îi plac Restauratorii?

Zîmbetul lui Jasp devine trist.

— Clara... a avut o viață lungă și plină de dezamăgiri. Dar îi plac Restauratorii.

— Pot s-o ajute?

— Nici măcar ei nu au soluții la toate problemele, puștiule. Mai ales nu la cele din trecut.

Tim ar vrea să mai pună întrebări, despre militarii cayene, despre Restauratori, despre Clara, dar simte că e mai bine să se oprească. Problemele din trecut ale căpitanului nu ar trebui să fie subiect de bîrfă sau de lecții moralizatoare. Sunt secretele ei, deși el presupune că ceilalți membri ai echipajului știu cîte ceva. Dar nu e treaba lui.

* * *

Orele trec încet, dar în cele din urmă *Satanic* începe să facă manevre. Echipajul se adună pe punte; Clara vine ultima, cu privirea și mai defocalizată ca de obicei.

— De data asta o să simțim ceva? își întreabă Tim fratele.

— Doar ceva mai multă turbulență la final, probabil o să ieșim rostogolindu-ne, la ce forță au ăștia... Sper să nu ni se rupă cu adevărat vreun propulsor.

Tim nu știe dacă să-i pară rău că nu poate simți nici acum nimic din gaura de vierme sau să se bucure că în scurt timp vor scăpa de *Satanic* și-și vor relua drumul lor liniștit.

Cei doi militari, la fel de impecabili ca prima dată, le dau indicațiile necesare, iar Veron, puțin mai cumințit acum, le ascultă cu seriozitate. Sfidarea e una, siguranța lor şi a navei e altceva. Iar navigatorul e hotărît să învețe cît mai multe din întîlnirea cu nava amiral. Doar căpitanul nu face nimic, nu zice nimic, doar stă în scaunul ei cu un rînjet sarcastic şi urmăreşte manevrele celor două nave.

Se poziționează în spatele crucişătorului, la o distanță apreciabilă, iar Veron primeşte aprobarea respectuoasă a celuilalt pilot după verificarea şi răsverificarea poziției.

— Iată cum începem să ne înțelegem, şopteşte LaMoll printre dinți, deşi se află în afară de raza de acoperire a microfonului.

— Veron a făcut-o instinctiv, pe cînd ăia au avut nevoie de calculatoare speciale pentru asta, îşi iese Clara din mutenie, fără să-i pese dacă ceilalți o aud sau nu.

Satanic accelerează brusc, sparge gaura, *Mi Vida* pleacă şi ea în forță... apoi totul o ia razna. Nava se roteşte, lucrurile se răstoarnă în jurul lor, chingile scaunelor şi ancorele magnetice cedează şi se pomenesc cu toții aruncați peste tot pe punte, izbindu-se de obiecte pe care Tim nu le mai poate recunoaşte. Îşi aminteşte că ieşirea ar putea fi turbulentă, aşa a spus Cam, dar nu s-a aşteptat la o asemenea debandadă.

Veron e primul care reuşeşte să se adune de pe unde a ajuns şi să recupereze cîrma. Încet încet nava

își potolește legănarea, gravitația artificială își recapătă sensul corect, ceilalți se ridică și ei. Apus de Stele cade de pe un perete devenit brusc vertical, dar nu pare afectat. Deși situația e departe de a fi comică, pe Tim îl pufnește rîsul.

— Sînteți în regulă la cabine? se aude de undeva vocea Clarei.

— Definește „în regulă", se aude și răspunsul lui Jasp. Suntem cu toții funcționali, dacă la asta te referi. Doar puțin... furioși!

— Lasă că vă trece, rîde LaMoll.

Clara se extrage în sfîrșit de sub carcasa unui obiect neidentificat, masîndu-și umărul stîng.

— Jasp, veniți pe punte cînd puteți, trebuie să le mulțumim frumos nemernicilor pentru ajutorul dezinteresat. Tim, lasă totul așa cum e, zice observîndu-l că se apleacă să ridice ceva de jos. Poate le place cum se trăiește pe nava noastră!

Într-adevăr, cînd stabilesc legătura cu *Satanic* și imaginea prezintă un cadru lărgit al punții, ochii unora dintre tinerii perfecți și sobri se măresc de uimire. O femeie cu însemne de medic îi întreabă dacă au nevoie de ajutor.

— Suntem teferi, mulțumim, spune Clara cu un surîs angelic. Totul funcționează la nivel optim, noi suntem sănătoși; restul nu e decît dezordine, nu ne deranjează!

Veron preia partea convențională a schimbului de amabilități înainte ca discuția să ia o direcție

periculoasă. *Satanic* va reveni la traseul inițial după cele douăsprezece ore de pauză, ore în care le vor putea oferi asistență, după care drumurile lor se vor despărți – pentru totdeauna, speră Tim. Camargue promite să repare propulsorul buclucaş, şi nu, nu are nevoie de ajutor, dar sigur, dacă va avea... A intrat şi el în joc în cele din urmă. Sau doar se teme ca minciuna să nu le fie descoperită.

Cei doi Restauratori fac schimb de mesaje telepatice şi lui Tim i se pare că se distrează. Şi Tim ar rîde, dar comparînd dezastrul de la ei cu puntea impecabilă a celorlalți se simte oarecum intimidat. Deşi căpitanul lor ar putea avea dreptate, tot îi e greu să nu se lase copleşit de forța şi eficiența unei nave militare de dimensiunile celei care acum pluteşte alături de ei.

Poziția lor actuală e puțin deviată față de traiectoria inițială, cea mai bună variantă de compensare calculată de navigator urmează să le prelungească călătoria cu destul timp, fără posibilitatea vreunui alt salt. Apus de Stele aprobă şi Clara ordonă plecarea. De fapt nu e un ordin direct ci doar o altă aprobare, un fel de supervizare finală. *Satanic* rămîne deocamdată în urmă, dar nimeni nu se îndoieşte că la un moment dat va țîşni în direcția dorită şi va dispărea complet de pe ecranele lor, revenind la programul lor bine organizat punctat de ordine clare şi precise.

Mi Vida de Nonsens se pregăteşte pentru genul ei de rutină. Acum, cînd distracția s-a terminat, traseul

suplimentar nu mai promite decît plictiseală. Doar Tim se bucură de posibilitatea de a petrece ceva mai mult timp alături de Restauratori.

Ceea ce începe să îl intrige e dispariția Clarei. Imediat după repornirea motoarelor, căpitanul se retrage de pe punte fără să lase nici o dispoziție și nu-și mai face deloc simțită prezența. Comanda îi revine printr-un acord tacit lui Veron, iar LaMoll și Cam se apucă din proprie inițiativă să facă ordine. Jasp îl ia pe Tim să-l ajute în cabine, unde ieșirea necontrolată din salt a provocat aceeași harababură de obiecte rămase subit fără ancoră sau simțul direcției.

Abia după ce întreaga navă începe să arate civilizat Tim își face curaj să bată la ușa cabinei căpitanului.

* * *

Clara fixează ecranul negru cu aspect de fereastră și nu întoarce privirea către el atunci cînd intră.

— Dacă ai nevoie de...

— Nu, mulțumesc, Tim, zice ea continuînd să privească în gol.

Într-adevăr, locul arată acceptabil, cel puțin partea de echipamente e funcțională deși multe piese de mobilier zac încă în poziții nefirești. Ochii lui Tim alunecă plini de curiozitate de jur-împrejurul cabinei, cu toate că își dă seama că nu e frumos să-și bage nasul în lucrurile personale ale căpitanului navei. O măsuță de lemn adevărat stă așa cum ar trebui să

stea numai din cauza gravitației, ancorele magnetice de la trei din cele patru picioare fiind rupte și aruncate lîngă canapea. Alte cîteva obiecte – printre care Tim observă o ramă tot din lemn natural – par să fi rămas pe podea acolo unde au căzut. Ce anume e înrămat nu se vede, rama stă cu fața în jos și are o crăpătură într-un colț, o crăpătură veche, fără nici o legătură cu ultimul șoc. Un petec de țesătură aspră cu modele geometrice complexe și bizare, uzat, a căzut pe spătarul unui scaun deși locul său ar fi pe jos. Tim se apleacă și repune carpeta acolo unde consideră că s-ar potrivi. Țesătura e din fibre naturale.

— Îți plac lucrurile naturale? întreabă, ezitînd între a aștepta să fie dat afară și a se retrage din proprie inițiativă.

— Cu cît se înmulțesc coloniile ecologice, cu atît mai puține lucruri naturale găsești pe nave. Sau oriunde altundeva.

Tim încearcă să-și amintească unde a văzut ultima dată mobilier din materiale naturale. Dar el nu vine de pe o planetă cu politică ecologică strictă. Și, cu siguranță, pe Cap Control protecția mediului nu era o prioritate.

Clara își reumple paharul dintr-un recipient de sticlă așezat direct pe podea, și el se întreabă cum de nu s-a spart în rotația dementă a navei. Lichidul e limpede și are un miros plăcut, condimentat.

— Vrei? întreabă ea sesizîndu-i privirea și interpretînd-o greșit. Și ăsta e natural. Cred...

Ar vrea să refuze, dar curiozitatea îl face să accepte înclinînd stînjenit din cap. Întrucît în apropiere nu se află nici un pahar iar ea nu se clinteşte de pe canapea, Tim recuperează o ceaşcă răsturnată sub măsuţa de lemn şi i-o întinde. Mîna îi tremură puţin. Clara umple ceaşca pe jumătate, apoi lasă cu grijă sticla pe podea. Şi ei îi tremură mîna.

— Într-o vreme se obişnuia să bei pentru ziua de mîine, spune ridicînd uşor paharul. Dar bea pentru ce vrei tu, Tim. Poate pentru o lume mai bună. Fiecare avem versiunea noastră de lume mai bună.

Dă peste cap jumătate din paharul ei. Tim gustă prudent; lichidul tare şi aromat îi arde gîtul şi-i aduce lacrimi în ochi. Dar e bun.

— Ce e?

— Arak. Un fel de rachiu din plante. Care e versiunea ta de lume mai bună, Tim?

El ridică din umeri, neştiind ce să-i răspundă. S-a gîndit mereu că lumea ar putea fi mai bună, dar fără să-i fie vreodată limpede în ce fel. De multe ori e suficient să dispară ceea ce îţi face rău la un moment dat. Deşi nu e suficient. Mai trebuie ca lucrurile, deciziile, întîmplările să aibă un sens, un fel de logică, morală, sau un rost practic bine definit. Încearcă să-i explice asta Clarei, cu toate că nici el nu şi-a lămurit ideile. Mai ales în privinţa rostului unor lucruri.

— Jasp spune... adică, nu el spune asta, dar... În fine. Spune că avem nevoie de arme. Dar mie nu-mi plac. Nu cred că o să am vreodată nevoie de una.

N-aş şti ce să fac cu ea, aşa cum ştiu cayenii. Dar e posibil să avem nevoie de arme şi nu înţeleg eu.

Buzele Clarei se strîng, amar.

— Mulţi nu înţelegem... Armele sunt utile. Numai că unii devin sclavii ideii de armă. Sclavia asta o urăsc eu. Salvează ceva, distrugînd altceva. După un timp, chiar şi gîndirea lor ajunge să se compună doar din nuanţe de întuneric. Vor să stăpînească totul. Să aibă totul. Îşi închipuie că orice le e posibil. Maşinării perfecte fără personalitate. Devin atît de obsedaţi să inspire frică încît uită ce e curajul. Nu poţi găsi curaj dacă nu ţi-e frică, măcar din cînd în cînd.

Ridică din nou sticla, tremurat.

— Ţie ţi-e frică, Tim? Măcar uneori?

— Da, recunoaşte el, şi nu i se mai pare ceva ruşinos, nu i se mai pare că ar trebui să ascundă asta.

Ridică imperceptibil ceaşca, imaginîndu-şi că bea pentru o lume în care ai voie să te temi. În care ai voie să fii aşa cum eşti şi asta să nu supere pe nimeni. Poate atunci lumea chiar ar fi mai bună.

În timp ce vorbeşte, printre înghiţituri de arak, lumea începe să se transforme, subtil, în ceva mai bun. Cabina răvăşită e caldă, confortabilă, bătrîna cu paharul în mînă nu mai e căpitanul intimidant, ci o femeie liniştită care îl ascultă. Se aşează alături de ea pe canapea şi continuă să vorbească, deşi nu mai ştie exact despre ce. Îi povesteşte despre copiii care îl fugăresc în coşmaruri peste cîmpul plin de gunoaie.

Despre încercările lui de a-şi găsi un loc în lume. Despre profesorii cei răi, despre planeta lui natală, despre puținii prieteni pe care i-a avut în viață, despre Cam, despre cum e să trăieşti din ajutor social. Clara continuă să-l asculte, din cînd în cînd îl mai întreabă cîte ceva, mai toarnă rachiu în ceaşca lui şi în paharul ei. Privirea ei e din ce în ce mai defocalizată, iar Tim simte că şi a lui devine la fel, contururile obiectelor au devenit cumva fluide şi căldura din piept îl copleşeşte.

— Cred că lumea ar fi mai bună dacă ne-am iubi unii pe alții, încheie el apoteotic, vag conştient că a mai auzit pe undeva concluzia asta.

Clara rîde trist, fixînd lichidul incolor din pahar.

— Asta nu-i adevărat, din păcate. Iubirea în sine nu valorează nimic. Nu include nici înțelegere, nici respect, nici sprijin. Iubirea fără înțelegere şi respect nu aduce nimic decît o mulțime de compromisuri. Ştii cît te doare atunci cînd descoperi că iubirea, oricît de sinceră, e inutilă?

— Ştiu cît doare mila lipsită de iubire.

— Compromisuri, compromisuri... Viața nu-i frumoasă, puştiule. Apucă din ea ce poți şi încearcă să te mulțumeşti cu ce ai.

Totuşi am fost norocos, gîndeşte Tim printre aburii alcoolului cu care nu e obişnuit. Îl am pe Cam. Am avut cîțiva prieteni care m-au ajutat. *Mi Vida de Nonsens* e un loc frumos. Apus de Stele şi Vîntul pe Țărm, Jasp, chiar şi ceilalți se poartă frumos cu mine.

Cu toții am avut parte de experiențe amare, fie că viața e abia la început ca a mea sau lungă ca a Clarei. E bine cînd cineva te ascultă fără să-și bată joc.

— *Mi Vida de Nonsens* e un loc frumos, îi repetă și ei, în pragul lacrimilor.

Clara întinde mîna și-l bate ușor pe umăr.

Nu-și amintește cum ajunge înapoi în cabina lui, doar frînturi de imagini și voci, și adoarme adînc, rupt de realitate.

* * *

Se trezește cu o durere cumplită de cap. Ceva îi țiuie în adîncul creierului. Își pune perna peste cap, se face ghem, dar sunetul refuză să dispară. Începe să-și dea seama că e mahmur și încearcă să-și amintească ce ar trebui să facă. Cam nu e în cabină. Aude pași, dar nu poate identifica direcția. Sînt departe, undeva pe coridoare. Țiuitul persistă. Trebuie să se ridice, să se spele pe față cu apă rece... Aruncă pătura și perna și se străduiește să coboare din pat. La început îi e greu să stea vertical, apoi se obișnuiește. Capul continuă să-l doară, dar acum își dă seama că țiuitul pe care îl simte săpînd în creier e de fapt o alarmă.

Camargue i-a lăsat ceva de mîncare și niște pastile pe care le înghite recunoscător; în cîteva clipe începe să se simtă mai bine. O să treacă și peste asta. O să-i treacă... Dar sunetul strident al alarmei nu se oprește. Ceva se întîmplă și lui Tim începe să-i fie

teamă. Cineva ar trebui să oprească zgomotul enervant, oricît de gravă ar fi situația probabil toată lumea e deja la posturi.

Încă amețit, iese din cabină și pornește spre punte. Alarma încetează abia cînd ajunge la intrarea în cabina de comandă. Sunt toți acolo, mai puțin căpitanul. Veron la cîrmă, Cam și LaMoll, și Jasp, și cei doi Restauratori. Privesc concentrați ecranul încărcat cu simboluri. Apus de Stele îi face semn să se apropie.

— *Satanic* a semnalat o anomalie, gesticulează el.

— *Satanic*? reușește Tim să articuleze. Crezuse că nava militară se îndepărtase deja prea mult ca să-i mai poată contacta.

— Spun că au fost atacați, preia Jasp explicațiile. Se îndreaptă spre noi. Au raportat prezența unor ființe... mari. Și potențial periculoase.

LaMoll trece în revistă sistemele defensive, iar și iar, ca și cum s-ar aștepta să fie atacați și ei dintr-un moment în altul. Tensiunea e aproape palpabilă. Din cît înțelege Tim, pe ecran nu se vede încă nimic, în afară de un punct îndepărtat despre care presupune că reprezintă *Satanic* în drum spre ei. Se întreabă dacă intenția lor e să protejeze nava lor sau doar să fugă din calea agresorilor.

— Ce înseamnă ființe... mari?

Jasp ridică ochii de pe șirurile de date și-l privește în tăcere. E tulburat.

— PR-ul navei amiral a flotei regale Cayene s-a exprimat astfel: „Am fost atacați de niște ființe – ezitare timp de cel puțin o secundă – mari". Omul ăla e un militar antrenat. Și un sociolog antrenat în comunicare. Nu ar face pauze mai mari de o secundă într-o declarație oficială. Adică... sînt o grămadă de oameni bine pregătiți acolo și au niște arme despre care majoritatea speciilor inteligente din univers abia dacă au auzit. Și au și o grămadă de informații despre tot ce mișcă prin partea lor de lume și prin alte părți. Termenul „ființe mari" e cel puțin suspect în condițiile date...

Discursul plutește bizar în tăcerea încordată de pe punte.

— Nu știm de ce i-au atacat, gesticulează Vîntul pe Țărm. Practic, nu știm nici dacă atacul a fost unul real sau doar o neînțelegere. Militarii nu au raportat natura pagubelor și nici modul în care au ripostat ei.

— Ce ar putea fi atît de... mare? Încît să atace *Satanic*? Chiar și dintr-o neînțelegere?

Coada lui Apus de Stele îi cuprinde mijlocul într-un gest care se vrea încurajator, dar și Restauratorul e neliniștit. Ochii lui scanează continuu ecranele cu date. Nu vrea să se retragă din zona presupus periculoasă înainte de a ști ce se întîmplă. Chiar dacă *Satanic* le vine în ajutor, e clar că nimeni dintre cei prezenți pe punte nu are chef de o confruntare.

— Uite.

Pe ecran apare o pată roşie, apoi alta alături de ea. Par să se mişte aleator, schimbîndu-şi direcția şi viteza fără nici un scop evident. *Satanic* îşi continuă cursul spre *Mi Vida de Nonsens*.

— Vedem doi, le comunică Veron.

— Mai sunt trei în urma noastră, i se răspunde de pe crucişător.

— Ce *sînt*? şopteşte LaMoll, intens.

Acum atingerea lui Apus de Stele exprimă nu doar nelinişte, ci şi curiozitate. Veron lasă unul dintre ecrane pe spectru vizual; încă nu se observă nimic cu ochiul liber, dar pe ecranul cu date amprentele energetice ale celor două ființe misterioase continuă să se joace. Apare şi o a treia, la o distanță destul de mare în urma militarilor. *Satanic* încetineşte şi se poziționează pentru ripostă. Strălucirea lui întunecată se distinge deja într-un colț al ecranului vizual.

Şi atunci o văd.

* * *

Mai întîi e doar o pată luminoasă. Pare o pînză plutind în spațiu, unduindu-se în vîntul stelar şi captînd fiecare foton şi fiecare fir de praf. Pe măsură ce se apropie începe să capete contur. Aduce oarecum cu un animal marin, cu pisicile de mare din muzee; are o coadă extrem de lungă, aplatizată perpendicular pe planul format de restul trupului, şi un fel de creastă acolo unde probabil este capul; anvergura

aripilor lucioase care captează lumina depăşeşte orice imaginaţie. Flexibilitatea şi mişcările elaborate indică limpede faptul că este o fiinţă vie.

Şi e într-adevăr IMENSĂ.

Profilat pe aripile ei, *Satanic* pare o jucărie, abia dacă ajunge la un sfert din lungimea fiinţei.

Întreg echipajul de pe *Mi Vida de Nonsens* a înlemnit cu ochii pe ecran.

Creatura pluteşte într-un balet straniu şi tăcut în vidul spaţial. Se răsuceşte, se întoarce, accelerează puţin, apoi se întoarce din nou. Ambele feţe ale aripilor gigantice sunt lucioase, dar creasta apare numai pe o parte a capului. Coada se termină printr-o porţiune subţire, ca un fel de bici sau apendice care pare capabil să apuce obiecte. Obiecte care ar putea atinge dimensiunile unui mic asteroid.

— N-am văzut niciodată ceva atît de frumos, şopteşte Clara împleticit.

Se întorc toţi spre ea pentru o clipă. Captivaţi de imaginile de pe ecrane i-au ratat sosirea pe punte. Face cu dificultate cîţiva paşi şi se lasă să cadă pe primul scaun întîlnit. Privirea ei e mai defocalizată ca oricînd, dar se agaţă cu lăcomie de fiinţele maiestuoase.

— Ar putea acoperi o planetă cu aripile astea, zice Cam.

— Nu tocmai, dar ar provoca o eclipsă serioasă dacă s-ar pune între planetă şi stea. Ca să nu mai vorbim de panică...

— Sînt blînde, mormăie Clara.

— Încă nu ştim. Cayenii pretind că au fost atacaţi.

— Oare cu ce se hrănesc?

— Aripile astea ar putea aduna orice urmă de materie; probabil folosesc lumina drept catalizator, presupune Jasp. Mă întreb dacă trăiesc doar în spaţiu sau au o planetă a lor, undeva prin sectorul ăsta. Dacă erau nomade, cineva s-ar fi întîlnit cu ele pînă acum. Măcar un zvon...

Se uită întrebător către Restauratori. Vîntul pe Ţărm face un semn negativ. O negaţie inutilă, căci după curiozitatea cu care şi ei privesc fiinţele cosmice e limpede că nu au mai întîlnit niciodată aşa ceva.

Cea de-a doua creatură se alătură baletului celei dintîi. Se învîrt una în jurul alteia, apoi în tandem, apoi se despart, continuîndu-şi independent mişcările halucinante. Par într-adevăr blînde, dar dimensiunile lor le fac periculoase. Seamănă cu nişte fluturi stranii, cu aripi capabile să acopere o lume, în căutarea florii perfecte, sau a perechii perfecte, sau a oricărui alt lucru frumos de care are nevoie frumuseţea lor.

Pînă şi cei doi Restauratori au rămas nemişcaţi în faţa spectacolului. Atingerile lor uitate aproape că nu mai transmit nimic, doar uimire şi fascinaţie. Şi pentru ei e ceva nou, nemaiîntîlnit, care trebuie admirat dar şi studiat.

— Se apropie, şopteşte LaMoll cu răsuflarea tăiată.

Într-adevăr, cele două creaturi își încheie dansul dublu și una dintre ele plutește către *Mi Vida*. Cealaltă continuă să se joace prin spațiul vid.

Degetele lui LaMoll se încordează pe comenzi.

— Nu trage, îi spune Veron, și vocea îi e răgușită de tăcere. Pregătesc propulsoarele.

Ființa se rotește în jurul navei, curioasă. Camargue focalizează pe trupul ei, care de aproape seamănă mai degrabă cu pielea netedă a unui animal marin decît cu elitrele unei insecte sau aripile diafane ale unui fluture. Dacă presupunerea lui Jasp este corectă, ființa ar putea capta lumină și materie pe toată suprafața sa, de la creasta neregulată pînă la vîrful subțire al cozii. Aripile ei acoperă nava și lui Tim i se pare că ar vrea să o mîngîie.

Cînd trupul uriaș se apropie periculos de mult, Veron pornește brusc propulsoarele și țîșnește prin semicilindrul format de aripa răsucită. Accelerația puternică îi strivește în scaune și le golește plămînii de aer. Cîteva obiecte instabil ancorate ajung din nou în locuri nepotrivite, dar nimănui nu-i mai pasă de ele. Cînd apăsarea scade la un nivel suportabil icnesc toți după aer și privirile lor caută avide ecranul.

Ființa a rămas în urmă, plutind maiestuos, fără să pară prea mult deranjată de evadarea lor. Veron oprește nava la o distanță sigură și ei revin la contemplarea creaturilor enigmatice.

Satanic devine ținta interesului creaturii care o urmărise și care acum intră și ea în raza vizuală.

Crucişătorul face cîteva manevre evazive, dar gigantul se mulţumeşte să plutească lent în jur, la oarecare distanţă dar fără să se îndeparteze.

— Vor trage, anunţă LaMoll. Ne cer să-i acoperim.

— Oh, exclamă Clara drept unic comentariu.

Înţepenită în scaunul ei, priveşte transpusă ecranul. Veron îi acordă o fracţiune de secundă. O fracţiune de secundă în care toţi ochii de îndreaptă spre căpitan. Neprimind nici o altă replică pilotul decide:

— Nu tragem decît dacă suntem atacaţi direct. Nu facem ce ne „cer" ei.

LaMoll aprobă cu un zîmbet ascuns în colţul gurii.

Pentru Tim timpul s-a oprit în loc. Ar putea privi la nesfîrşit dansul hipnotic al celor mai mari fiinţe din universul cunoscut. Fiinţe care încă nu au nume. Fiinţe care nu au nici măcar legenda lor, despre măreţia şi frumuseţea cărora nu s-a auzit nici un zvon. Ar vrea să-i spună Clarei că are dreptate, acele minuni ale universului sînt blînde, dar Clara e doborîtă de amestecul de alcool şi uluire şi nu e capabilă de altceva în afară de a le privi în prostraţie.

Şi, între timp, *Satanic* îşi pregăteşte tunurile.

Creatura uriaşă se roteşte în jurul navei fără s-o atingă, apropiindu-se şi depărtîndu-se lent.

— Nu-mi pare a fi ostile, spune Jasp. Cred că sunt doar curioase.

— Nu cred că au mai întîlnit nave. Se miră, aşa cum ne mirăm şi noi. Le spun să nu tragă. N-o să le facă nici un rău.

Dar mesajul către *Satanic* ajunge prea tîrziu. Tunul principal lansează o salvă puternică, țintind în plin ființa curioasă. Care reacționează cu o viteză incredibilă, răsucindu-se pe o parte, astfel că jetul îi șterge doar suprafața uneia dintre aripi.

Şi nu lasă nici o urmă.

Suprafața pieloasă arată neatinsă, la fel de lucioasă ca înainte, deşi peste ea a trecut un foc care ar putea distruge orice navă sau chiar un corp ceresc de dimensiuni mai mici. Creatura se îndepărtează totuşi de crucişător, unduindu-şi trupul.

Tim se întreabă în sinea lui dacă a simțit ceva. Dacă arsura măcar a durut-o. Dar nu pune întrebarea cu voce tare.

— Opriți-vă dracului, gîfîie Clara.

Cîteva priviri se îndreaptă spre ea. Camargue în special pare nedumerit, se aşteaptă probabil ca ea să preia comanda, să decidă măcar ceva în privința relației cu crucişătorul cayene. Stricta ierarhie militară poate oricînd refuza comunicarea cu navigatorul într-o situație pe care ei o consideră de urgență. Abilitatea de pilot a lui Veron îi poate scăpa de necazuri, deşi nu la infinit, dar dacă *Satanic* decide să înceapă lupta cu giganții enigmatici s-ar putea să nu mai fie suficient.

Cu toate astea, insuccesul primei salve de tun ar trebui să le dea de gîndit.

— S-a ferit, zice Jasp. E conştientă de pericol. Dacă nebunii ăia nu se potolesc, va trebui să fugim

de aici cît putem de repede. Nu ne putem pune cu ființele astea și nici n-aș vrea să ne atingă din greșeală vreo salvă de pe *Satanic*.

Degetele lui Veron aleargă pe tastatură. Ecranul de comunicare între cele două nave a rămas gol și nu se mai aude nici un sunet dinspre militari.

— Le tot spun asta, dar se pare că i-a apucat turbarea, exclamă disperat.

Celelalte două ființe apar și ele pe ecran. Acum sunt cinci, într-un balet elaborat, și nu par să intenționeze să-și părăsească noile jucării. Ori de cîte ori *Satanic* se deplasează, ele îl urmează discret. Veron face cîteva manevre încercînd să le stîrnească interesul, să le facă să plece de lîngă crucișător, dar nu obține nici o reacție distinctă, cu toate că dansul lor se desfășoară în așa fel încît cel puțin una dintre creaturi să se afle mereu în apropierea fiecărei nave. Îi copleșesc și prin număr și prin dimensiuni. Orice mișcare ar face, sînt mereu în jurul lor, interpuse între nave și spațiul liber. Cea care a încasat lovitura plutește neafectată, dar pentru moment la o distanță ceva mai mare.

Tim se apropie de Clara. Parfumul subtil de arak din respirația ei îi accentuează privirea tulbure; stă nemișcată, captivată de imagini, uitîndu-se la ecranul pe care se desfășoară scenele incredibile, extaziată. Pare că întregul ei univers s-a concentrat în dansul delicat al creaturilor enigmatice. Tim îi reglează centurile de siguranță; o nouă manevră bruscă a

navei ar răsturna-o de pe scaun. Căldura pe care o simte în piept în timp ce face asta îl nedumereşte puțin, apoi o pune pe seama mîndriei de a se face util în momente critice.

— Îți plac? şopteşte Clara.

— Sînt frumoase.

— Te temi de ele?

— Nu ştiu, recunoaşte el. Cred că sunt minunate. Dar sunt prea... mari. Şi neobişnuite.

Veron încearcă să se îndepărteze, cu viteză redusă. Creaturile îl urmează aproape pe nesimțite. Devine clar că nu vor scăpa înainte ca ele să-şi satisfacă toate curiozitățile, oricare ar fi acestea. Poate dacă le-am lăsa în pace s-ar plictisi, gîndeşte Tim. Ar pleca fără să ne facă nici un rău. Oricum nu ne fac nici un rău. Restauratorilor le plac creaturile astea.

Într-adevăr, Vîntul pe Țărm şi Jasp fac schimb de ipoteze privind noua formă de viață, în timp de Apus de Stele se mulțumeşte pentru moment să le admire.

— Simți ceva dinspre ele? Telepatic? îndrăzneşte Tim un semn către Apus de Stele.

Restauratorul neagă. Poate nici nu au o gîndire, sau emoții, sau orice fel de emisie ar putea detecta Restauratorii. Sau poate numai distanțele sunt de vină.

— Dobitocii trag din nou, anunță LaMoll cu disperare în glas.

Veron accelerează ieşind din traiectoria probabilă a salvei ucigaşe. De data asta, jetul ratează cu puțin

creasta celei mai apropiate creaturi, pierzîndu-se în vid. Ființa se răsucește și fuge. O alta o urmează, plutind un timp alături, apoi se întoarce către *Satanic*, care mai trage două jeturi încrucișate, ambele ratîndu-și ținta.

— Opriți-vă, strigă Veron în comunicatorul acum mort. Lăsați-le în pace!

— Cred că ar trebui să le explice cineva că sîntem o navă cargou și deci responsabilitatea noastră primară este față de persoanele de la bord și încărcătură! N-o să ne băgăm în aberația asta de luptă inutilă! mîrîie LaMoll.

— Nu ne interesează supremația lor, adaugă și Clara, oarecum fără rost.

* * *

— Acum ce i-a mai apucat? Se retrag?

Într-adevăr, manevrele crucișătorului indică mai degrabă intenția de a părăsi zona decît de a ataca din nou. Comunicarea e în continuare oprită.

— Se întîmplă ceva acolo, zice Jasp. Cred că au o problemă internă...

— Să încercăm să ne apropiem de una dintre creaturile astea, să vedem dacă ne înțelege intenția, propune Apus de Stele.

Mîinile lui Veron aleargă pe comenzi încă înainte ca Restauratorul să-și încheie gesticularea. *Mi Vida* alunecă ușor peste aripile întinse, iar Tim se întreabă dacă doar i se pare lui sau ființa a rămas nemișcată,

expunîndu-li-se în toată splendoarea ei. Fasciculele scanerelor îi ling suprafața trupului, dar ea nu dă nici un semn că ar deranja-o, poate că nici nu simte. Poate stă doar așa, ca un uriaș blînd sub mîngîierile stîngace ale unor copii uluiți.

Apoi, ușor, se înclină într-o parte. Veron îi copiază mișcarea, încercînd să-și păstreze poziția relativă față de trupul imens. Ființa se deplasează lent, face cîteva manevre simple, pe care *Mi Vida de Nonsens* le copiază ca într-un dans naiv, disproporționat.

— Dansăm cu ea, zice Tim, și toți rîd încîntați.

— Hai să vedem cine conduce, surîde Jasp și Veron îi înțelege intenția fără să mai fie nevoie de explicații.

Se îndepărtează puțin, urmați imediat de bizara parteneră. Aripile se curbează puțin limitîndu-le spațiul de manevră.

— Oho, e geloasă fetița! strigă Camargue în hohotele de rîs ale tuturor.

— Se mișcă extrem de bine pentru dimensiunile ei, adaugă LaMoll.

Nici de aproape, corpul gigantic și lucios nu oferă prea multe detalii. Probabil că scanerele adună ceva informații, presupune Tim, dar el nu știe să le citească și de data asta nici nu-i mai pare rău, se mulțumește cu bucuria dansului în compania celor mai frumoase ființe din univers.

Apoi, la o schimbare de direcție, cînd aripile se deschid, deasupra lor apare masivitatea neagră a

crucişătorului cayene, uitat aproape complet în amuzamentul tandru al baletului. Zîmbetele le îngheață pe buze, neştiind la ce să se aştepte, cuprinşi de nelinişte şi un fel de teamă.

Un timp e linişte, o linişte apăsătoare, apoi militarii redeschid comunicarea. De data asta pe ecran în prim plan apare un alt bărbat, cu uniforma decorată cu însemne pe care Tim nu le înțelege, dar care diferă de ale celor cu care discutaseră pînă atunci. Bărbatul se prezintă drept consilierul ştiințific al navei.

— Colegii mei au hotărît încetarea focului, cu excepția cazului în care vreuna dintre navele noastre s-ar afla într-un pericol iminent, anunță el.

Are o voce gravă, profundă, care inspiră încredere, sau poate calm; oricum, altceva decît spiritul cazon al cayenilor. Fața lui rotundă, turtită, neatrăgătoare, şi uniforma puțin cam strîmtă contrastează cu aspectul impecabil al ofițerului tînăr retras discret într-o parte. Tim observă toate aceste amănunte gîndindu-se în acelaşi timp dacă ele chiar au vreo importanță, dacă în vreun fel calmul consilierului ştiințific poate aduce o abordare paşnică a situației.

Apus de Stele gesticulează frenetic, interesîndu-se de cunoştințele cayenilor în privința ființelor care se rotesc în jurul lor. Obține, evident, o negare absolută. Baza lor de date nu conține nici o referire la aşa ceva.

— Ticăloşii, şuieră Clara, ne-au lăsat pe noi la înaintare. Dacă am fi pățit ceva, am fi fost doar nişte

fraiere de victime colaterale, pe cînd ei ar fi pozat în luptători înțelepți.

Însă Tim e fericit că ei au fost cei care au dansat primii cu ființele gigantice.

Ocolind cuvintele directe, consilierul încearcă să scuze panica, graba lor de a folosi armamentul. Ofițerul intervine asigurînd pe toată lumea că situația e sub control, de asemenea ocolind cuvintele directe. Consilierul își reprimă un zîmbet disprețuitor.

Nevăzut de cei de pe *Satanic*, Jasp zîmbește și el disprețuitor. Șoptește:

— Sub control? Cred că e pentru prima dată cînd tirul lor își atinge ținta și nu o afectează în nici un fel. Asta trebuie să-i înnebunească.

Veron rînjește fățiș.

— Misiunea devine una științifică? întreabă, mai mult ca să spună ceva.

— Afirmativ, mîrîie ofițerul și dispare din raza vizuală.

Legătura dintre nava amiral și *Mi Vida* se întrerupe din nou pentru cîteva momente, probabil din cauza ființei uriașe care s-a interpus cu aripile larg deschise între cele două nave.

— Nu se înțeleg între ei, intuiește Jasp. S-au împărțit în două tabere. Presupun că acceptă abordarea științifică numai ca să nu se mai facă de rîs cu armamentul lor inutil.

— Nu-i prea în regulă cînd sunt două tabere, în special dacă doar una are armele...

Satanic se deplasează puțin și cînd reușesc să restabilească contactul cei doi cayeni apar iarăși pe ecran.

— Ești căpitanul navei? întreabă consilierul, deși răspunsul este mai mult decît evident.

Dacă ar fi față în față, probabil privirea lui Veron l-ar doborî ca un pumn.

— Sunt secundul și am comanda... prin acordul unanim al membrilor echipajului și al angajatorilor noștri. E destul de oficial pentru voi? Care este poziția voastră?

Consilierul științific își păstrează atitudinea neutră. Militarul își păstrează atitudinea impecabilă. Tăcerea se prelungește.

Totul se reduce la tăceri și priviri, gîndește Tim. Lumea se compune din ele.

— Poziția noastră... rostește în cele din urmă consilierul.

Nu vor mai trage. Vor studia noua specie întîlnită. Vor face schimb de date cu *Mi Vida de Nonsens*, tot ce înseamnă informație referitoare la ființele enigmatice. Consilierul științific rostește declarația oficială și, alături de el, ofițerul cel tînăr pare oarecum în plus. Chiar renunțînd la postura războinică, atitudinea lui are ceva artificial, încremenită în limitele regulamentelor și ierarhiei militare.

— Dacă scăpăm de aici, o să devenim faimoși, zice Camargue, revenind la scanarea ființelor. Înregistrările astea vor deveni legendă!

— Dacă... oftează LaMoll. Şi mai ales dacă militarii neînfricaţi n-o s-o facă lată, cu toate asigurările.

Încă nu are încredere în bunele lor intenții.

Se pare însă că la bordul crucişătorului spiritele s-au calmat, cel puțin pentru moment. Se mulțumesc să evite o apropiere prea mare, dar tunurile tac. Ostilitatea militară a fost înlocuită cu interesul ştiinţific sau, mult mai probabil, cu dorința de glorie. Cele două nave şi cele cinci creaturi imense se studiază reciproc.

Restauratorilor trebuie să le placă asta, presupune Tim. Ei văd lucrurile practic. Categoric, Apus de Stele şi Vîntul pe Ţărm apreciază mai mult fluxul de informații decît ostilitatea inițială a navei amiral.

— Sunt frumoase, şopteşte Clara complet ruptă de situaţie.

Nimeni n-o bagă în seamă, doar Tim rămîne alături de ea, simțind un fel de empatie în fața extazului ei.

* * *

Veron încearcă să îndepărteze *Mi Vida* de partenera sa. O mişcare riscantă, combinată cu reacţia neaşteptată face ca fuzelajul să atingă razant o margine de aripă, suficient cît să-i arunce de pe direcţia stabilită într-o rotaţie dezordonată. Tim îşi pierde echilibrul şi se agaţă de scaunul Clarei; pentru o fracţiune de secundă simte mîna ei apucîndu-i braţul şi

atenuîndu-i căderea. Apoi, legănarea se liniştește și el se ridică în picioare.

— Să încercăm să stăm nemişcaţi, propune Apus de Stele. Reacţionează la mişcările noastre şi, dacă sînt prea rapide, le deranjează. Sau este posibil să reacţioneze la reziduurile propulsoarelor cînd sunt îndreptate direct către ele. Oprește-le.

Pilotul oprește motoarele şi *Mi Vida* rămîne plutind în derivă alături de creatura de care s-a lovit. Un timp nu se întîmplă nimic. Apoi ființa îi părăsește, întorcîndu-se la baletul de grup, care acum pare să cuprindă şi cele două nave.

— Corect, zice Jasp. Nu dansează cu noi decît dacă propulsoarele nu le ating direct. Ceva din combustibilul nostru nu le place. Spune-le şi…

Cuvintele îi îngheață pe buze. În baletul ei straniu, una dintre creaturi face o rotație strînsă şi coada zvîcnește, vîrful ei biciuind în plin crucişătorul.

Carcasa neagră se fisurează şi se rupe în două, într-o erupție lentă de gaze şi fragmente solide contorsionate. Fracțiunile de secundă înainte de explozie par o eternitate. Timpul şi-a alterat mersul. Apoi, cele două jumătăți explodează aproape concomitent, două fulgere tăcute, cumplite prin însăşi tăcerea lor. Lumina orbitoare se stinge repede, lăsînd în urmă un întuneric umplut de bucăți topite din ceea ce fusese nava amiral a celei mai puternice armate a universului locuit.

Echipajul de pe puntea *Mi Vida de Nonsens* a uitat să mai respire.

— De ce? șoptește Tim într-un tîrziu.

Nu făceau nimic rău. Nu mai făceau... nimic rău.

Apus de Stele îl atinge ușor, dar acum atingerea lui și-a pierdut puterea liniștitoare. Nici el nu are un răspuns; e confuz, șocat, trist.

Nu recepționează nici un semnal SOS. Fluxul de informații dinspre crucișător s-a oprit. Memoria navei lor reține doar o parte din datele culese de scanerele mult mai puternice ale cayenilor. *Mi Vida* continuă să transmită în continuare, inutil, în spațiul gol, copiile înregistrărilor lor. În cele din urmă, Jasp întinde mîna și oprește transmisia. Mișcarea pare să-l doară. Vîntul pe Țărm pleacă capul, sprijinindu-l de brațul lui, dar sociologul nu mai reacționează.

— Cîți...?

Pe obrajii Clarei curg lacrimi.

— Cîteva sute, răspunde Veron cu glasul sugrumat.

Inima lui Tim a rămas suspendată undeva între două bătăi. Întregul univers îi pare acum absurd, lipsit de sens, de legi. De ce? își repetă iar și iar, privind pe ecran negrul spațiului care nu mai e un negru pur, nu a fost niciodată, dar acum orice pată de lumină sau culoare nu mai are nici o frumusețe. Obișnuia să stea cu fața lipită de geam și să privească cerul. Acasă avea stelele și luminile stațiilor. Apoi,

pe Cap Control, parada colorată, din care cel mai mult iubea roata turcoaz a docurilor la care ancorau navele Restauratorilor. Îşi dorea să vadă lumea, universul, să cunoască oameni noi, Restauratori. Lumea i-a părut întotdeauna frumoasă văzută pe fereastră, cu luminile şi culorile ei.

Stă în picioare lîngă scaunul pe care bătrîna Clara plînge în tăcere. Întinde mîna şi atinge blana aurie a lui Apus de Stele. Restauratorul îi acceptă mîngîierea, împărtăşindu-i tristețea lui.

Imperturbabile, creaturile gigantice îşi întind aripile peste spațiul acum prea gol, peste fragmentele orgolioasei nave cayene, peste fosta ei frumusețe întunecată şi înspăimîntătoare, peste inutilitatea forței ei militare. Peste fantomele privirilor dispreţuitoare ale ofițerilor şi ale celor calme ale oamenilor de ştiință.

Fragmente negre de inutilitate. Tim le urmăreşte împrăştiindu-se lent. Priviri pentru totdeauna pierdute. Priviri şocate. Lumea se compune din priviri şi tăceri.

Şi tace.

NOTĂ BIO-BIBLIOGRAFICĂ

Roxana Brînceanu s-a născut la 18 iunie 1969, la Craiova. A absolvit Facultatea de Electromecanică în 1992 şi pe cea de Ştiinţe Economice în 1997 (ambele la Craiova). În prezent, lucrează ca economist în Bucureşti. A debutat în revista *Lumi Virtuale* nr. 42-43/2003, cu povestirea „Colecţionarul de îngeri". Figurează în antologiile *Titania* (Ed. Altum, 2004), *AtelierKult. Povestiri fantastice* (Millennium, 2005), *Dansînd pe Marte şi alte povestiri fantastice* (Millennium, 2009). A publicat romanul *Sharia* (Tritonic, 2005). Romanul *Rîul liniştit* de Nicola Griffith (Millennium, 2005) a reprezentat debutul său în calitate de traducător. A tradus volume semnate de Orson Scott Card, Philip K. Dick, Stephen Donaldson, Iain M. Banks, Richard Morgan, Gardner Dozois.

M I L L E N N I U M   N O V E L L A

SERIE COORDONATĂ DE HORIA NICOLA URSU

Armele sînt utile. Numai că unii devin sclavii ideii de armă. Salvează ceva, distrugînd altceva. După un timp, chiar şi gîndirea lor ajunge să se compună doar din nuanţe de întuneric. Vor să stăpînească totul. Să aibă totul. Maşinării perfecte fără personalitate. Devin atît de obsedaţi să inspire frică încît uită ce e curajul. Nu poţi găsi curaj dacă nu ţi-e frică, măcar din cînd în cînd.

ÎN ACEEAŞI SERIE AU APĂRUT:

SEBASTIAN A. CORN • **ADRENERGIC!**
KELLEY ESKRIDGE • **UN SPAŢIU PERICULOS**
IOANA VIŞAN • **INSTINCTE UMANE**
MICHAEL K. IWOLEIT • **MOLOH**
H.P. LOVECRAFT • **ÎN MUNŢII NEBUNIEI**
SEBASTIAN A. CORN • **IOVIK**

Ilustraţia copertei:
ADRIAN STROESCU

MILLENNIUMBOOKS.RO

ISBN 978-606-8113-98-2

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

[redacted]

2025

AVENTURA

SCORPIONUL

COLECȚIA SFINX

COLECȚIA SFINX

fondată in 1895 bpt serie nouă

CR